XVII. évfolyam 38. szám. Ára: 1 forint 1961. szeptember 21

Ludas Matyi

Gerő Sándor rajza

De Gaulle: Tudod, mit, Konrád? Most egy kicsit én uszítok, és te csillapítasz…

Valakinek dolgozni is kell...

Szűr-Szabó József rajza

– Dolgozni mennek, édesapám?
– Igen. Öregek vagyunk mi a futballhoz...

Miből lesz a cserebogár?

Az alábbiakban két dokumentumot bocsátok a nyilvánosság elé. A magam részéről annak igazolását látom bennük, hogy bizonyos női tulajdonság már kicsi korban jelentkezik.

*

Idézet a szülők leveléből, melyet falun nyaraló tízéves kislányuknak írtak:

„Ha csak sejtenéd Ági, mennyi gondot, és szomorúságot okozol mostanában nekünk, biztosan másként viselkednél. Hogyan állhatsz le verekedni az utcabeli fiúkkal? Ki hallott már olyat, hogy egy rendes kislány kővel dobálja a derék házőrző kutyákat, idegen kerítéseken mászszon keresztül és más kertjéből gyümölcsöt lopjon?! Nagymaminak megírtuk, azonnal tegyen vonatra, ha ilyesmi még egyszer előfordul! Nagymami leveléből tudtuk meg azt is, hogy valamivel megvágtad a lábad, neki nem szóltál róla, s csak másnap reggel vette észre, hogy a lábad feje teljesen bedagadt, és vörös, és kék! Ágikám, te már nem vagy kisgyerek! Írjál meg mindent őszintén aggódó szüleidnek!"

És most következik Ági válasz-levelének szó szerinti szövege:

„Drága Anyú és Apú!

Nem tudom, hogy Budapesten most milyen az időjárás, de itt majdnem mindennap esik az eső, és kint minden csupa sár. Ilyenkor én kézimunkázok, vagy felolvasok Nagymaminak az újságból, mert a kora miatt ő elég rosszul lát.

Ti mit szóltok a szovjet-űrrakéta világraszóló legújabb sikeréhez? Én nagyon örülök, hogy Tyitov őrnagy személyében a békés irányvonalú szocialista építőmunka legyőzte a kapitalista irányvonalú Amerikai Egyesült Államokat. Szerintem rövidesen sor kerül ember felküldésére a Holdba is! A technika gigászi fejlődésének vagyunk tanúi.

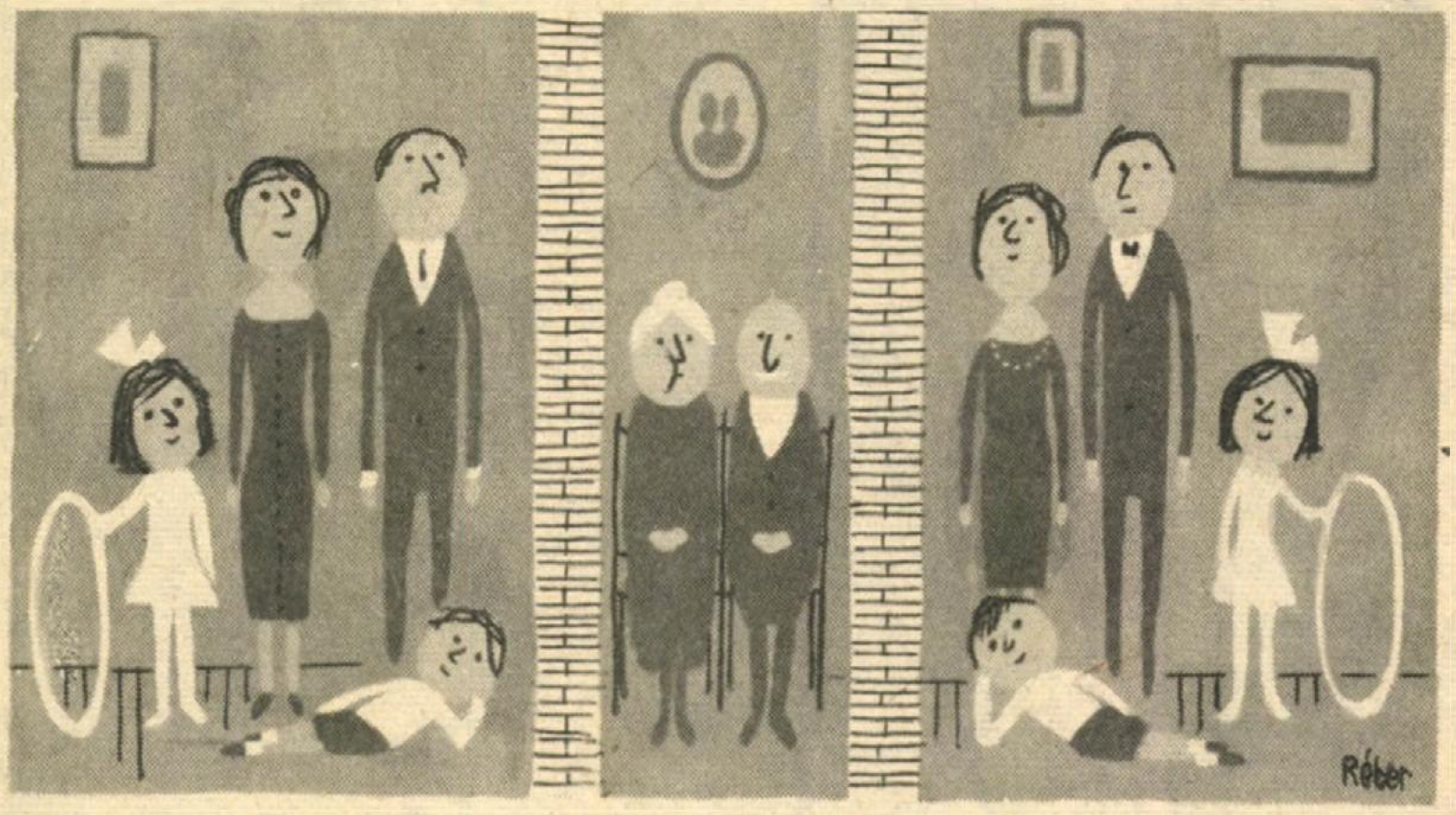
Tegnap moziban voltunk, doktor Fausztot elvitte az ördög. Nagyon szép volt.

A viszontlátásig mindkettőtöket csókol szerető lányotok: Ági."

(A dokumentumokat közreadta: Kürti András)

Lakásleválasztás

Réber László rajza

Az üzlet üzlet

– Mondd Harry, te mennyi pénzt kerestél ezen a rakétán?

(Abu rajza, a londoni Observer-ből)

Szín: Egy vállalat irodaépületének folyosója.

HILDA: Béla, azért hívtam ki, hogy most még egyszer és utoljára megkérdezzem, akar-e a férjem lenni...

BÉLA: Vérző szívvel bár, de...

HILDA: Szóval nem. Akkor közlöm magával, hogy hozzámegyek Sebestyén G. Zoltánhoz.

BÉLA: Ahhoz a tökkelütött segédkönyvelőhöz?

HILDA: Ahhoz. És most, hogy véglegesen eldőlt ez a dolog, beszéljünk végre egyszer nyíltan egymással, búcsúzóul.

BÉLA: Parancsoljon velem.

HILDA: Csak egyet szeretnék megtudni, hogy tulajdonképpen miért is nem vesz el engem feleségül?

BÉLA: Hát jó, megmondom. Igen egyszerű a felelet. Maga, Hildácska, a mi vállalatunk szeretve tisztelt igazgatójának leánya.

HILDA: Na és? Maga karrierista, nem?

BÉLA: Minek tagadjam, az vagyok. Éppen ezért vérző szívvel bár, de lemondok a maga kezéről. Nekem előbbre való, hogy én legyek a könyvelési osztály új vezetője...

HILDA: Nem értem, nem értem... Hiszen én az igazgató lánya vagyok, inkább elősegíthetném a karrierjét...

BÉLA: Itt téved maga!

HILDA: Hogyhogy? Hiszen mindig ilyesmiről álmodtak a magukfajta ifjak... hogy az igazgató lánya beléjük szeret...

BÉLA: Haha, a múltban, Hilda kisasszony, a múltban! Magácska elmaradt a kortól!

HILDA: Nem értem... Hiszen a papám...

BÉLA: A maga papája, Hilda kedves, a mi szeretve tisztelt igazgatónk, ízig-vérig mai káder... És én elég jól fekszem nála, már tett is célzást arra, hogy én leszek az új osztályvezető...

HILDA: Na, látja!

BÉLA: Persze hogy látom! A maga öntudatos papája, amint az én apósommá lenne, természetesen abban a pillanatban elállna kinevezésem gondolatától. Korunkban senki sem szolgáltathatja ki magát annak a gyanúsításnak, hogy a rokonait protezsálja!... Ma már nem neveznek ki valakit csak azért, mert az igazgató veje... Sőt!

HILDA: Nahát, hogy maga mi mindenre gondol!

BÉLA (büszkén): Bizony, ma már egy karrieristának is haladó gondolkodásúnak kell lennie, különben nem boldogul... Isten vele Hildácska, és legyen boldog a tökkelütött Sebestyénnel.

(Béla szilárd léptekkel visszamegy a szobájába. És két hét múlva kinevezik osztályvezetőnek Sebestyént.)

Dunai Ferenc

Festik a bonni kancelláriát

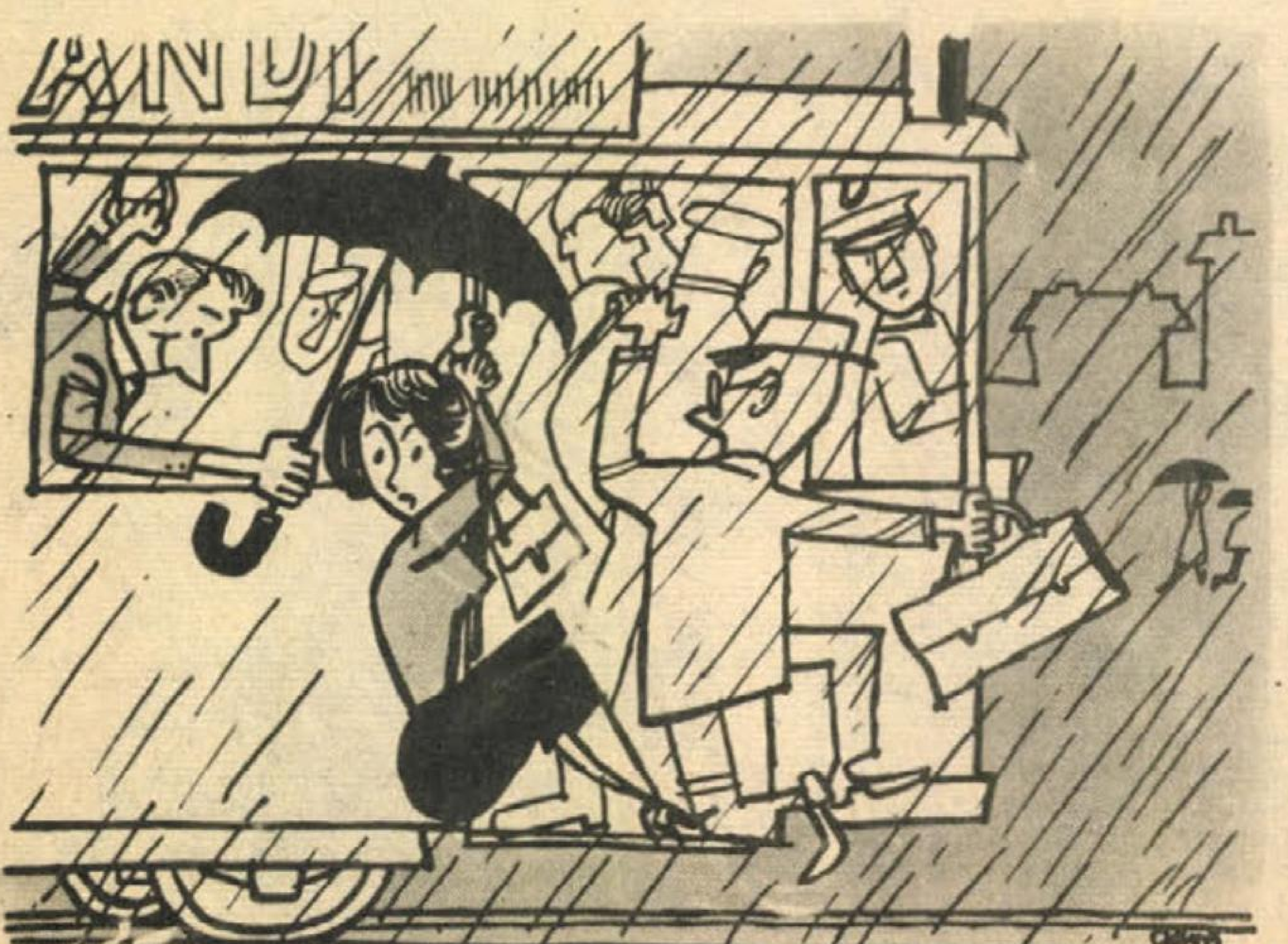
Erdei Sándor rajza

Strauss: Ugye milyen szépek a mester mintái?

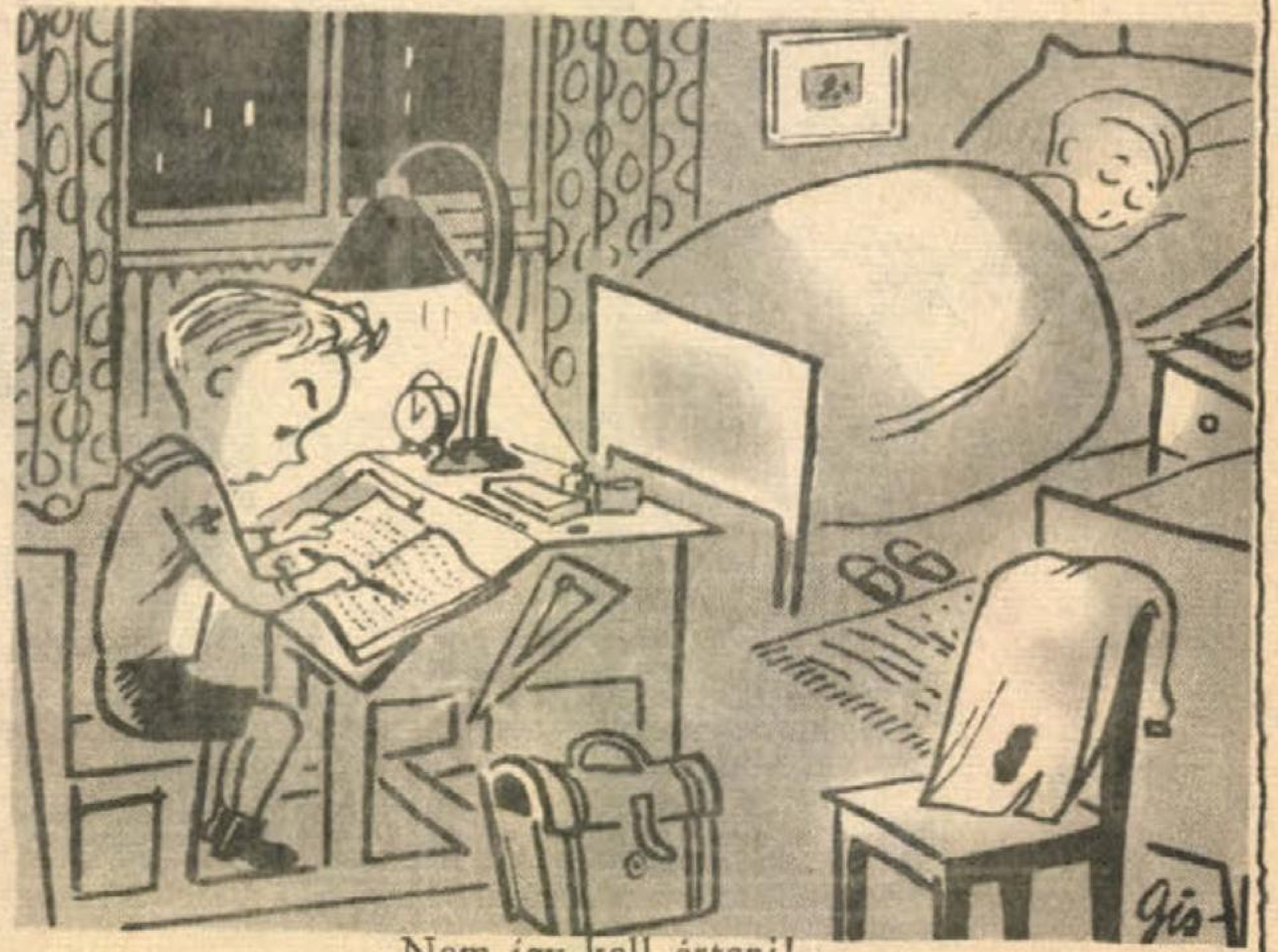
Udvarias ember

Gerő Sándor rajza

Tanulni sohasem késő?...

Szegő Gizi rajza

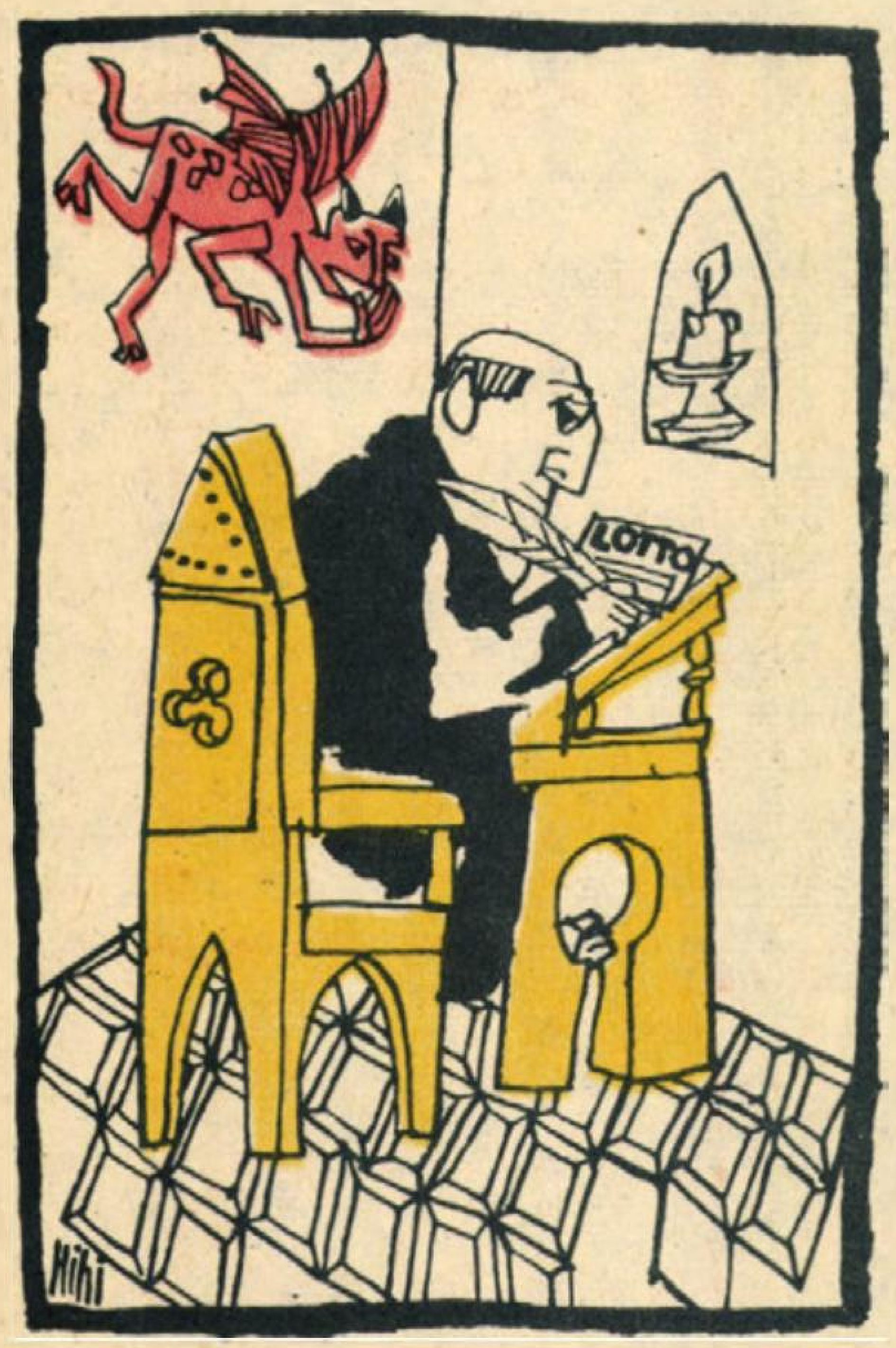
Nem így kell érteni!

Divatszoknya

– Szívecském, légy szíves, add ide a cipőkanalat!

Kísértés

LEVÉL egy festményről

Hartung festménye

Vigyázat! Hiteles másolat! A Nagyvilágban ugyanígy jelent meg!

Kedves Asszonyom!

Eleget teszek kívánságának, és — amint látja — a Ludas Matyi hasábjain is közzétesszük a „Nagyvilág" című világirodalmi folyóiratunk szeptemberi számában „Hartung festménye" aláírással megjelent remekművet. Hadd lássa az a magyar is, akihez a „Nagyvilág" valamilyen okból nem jutott el, hogy milyen magas fokra jutott el viszont a Nyugat (enyhén szólva) ultramodern műízlése.

Ön arra kér engem, magyarázzam meg:

1. Mit ábrázol Hartung festménye;
2. miért került ez a festmény a „Nagyvilág"-ba?

Mivel nem vagyok járatos a képzőművészet dolgaiban, tehát csak mint a „Nagyvilág" figyelmes olvasója adhatok választ megtisztelő érdeklődésére.

Véleményem szerint a „Nagyvilág" szerkesztősége megfeledkezett arról, hogy még a klasszikus festők művein is feltüntetik a tartalmat. Például Rembrandt: *Anatómia*, vagy Munkácsy: *Köpülő nő*, és így tovább. Ha tehát a „Nagyvilág" Hartung festménye mellett jelezte volna, hogy a művész mit akart a fenti alkotásával ábrázolni, nem maradt volna kétség sem önben, sem másban ezt illetően. Útmutatás híján az olvasó most törheti a fejét! Egyesek szerint Hartung szóban forgó festményének helyes aláírása:

„Törött ablaküveg", vagy
„Alaszkai jégcsapok", vagy
„Önarckép".

Nem lehet egyetérteni azokkal, akik „Népi festészet"-nek nevezik Hartung festményét azon a címen, hogy a nép egyszerű és kiskorú gyermekei is tudnak ilyent festeni. De határozottan el kell utasítani azt a felfogást is, hogy itt egyszerű pacniról lenne csupán szó, s ilyen pacnikat csinál egy festőművész, amikor ki akarja próbálni, hogy jól fog-e az ecsetje. A szakvélemények szerint ugyanis két vagy több pacnit el lehet artisztikus módon helyezni, de egyetlen pacnit nem. Ez nem is lenne ultramodern, még csak modern sem, hiszen a művészettörténet a múlt században, sőt annak előtte is megemlékezett már az ilyenféle pacnikról.

Miután megadtam a választ arra a kérdésére, kedves Asszonyom, hogy mit ábrázol Hartung festménye, választ adok arra is, miért közölte ezt a festményt a magyar olvasóval a „Nagyvilág"?

Azért közölte, mert:

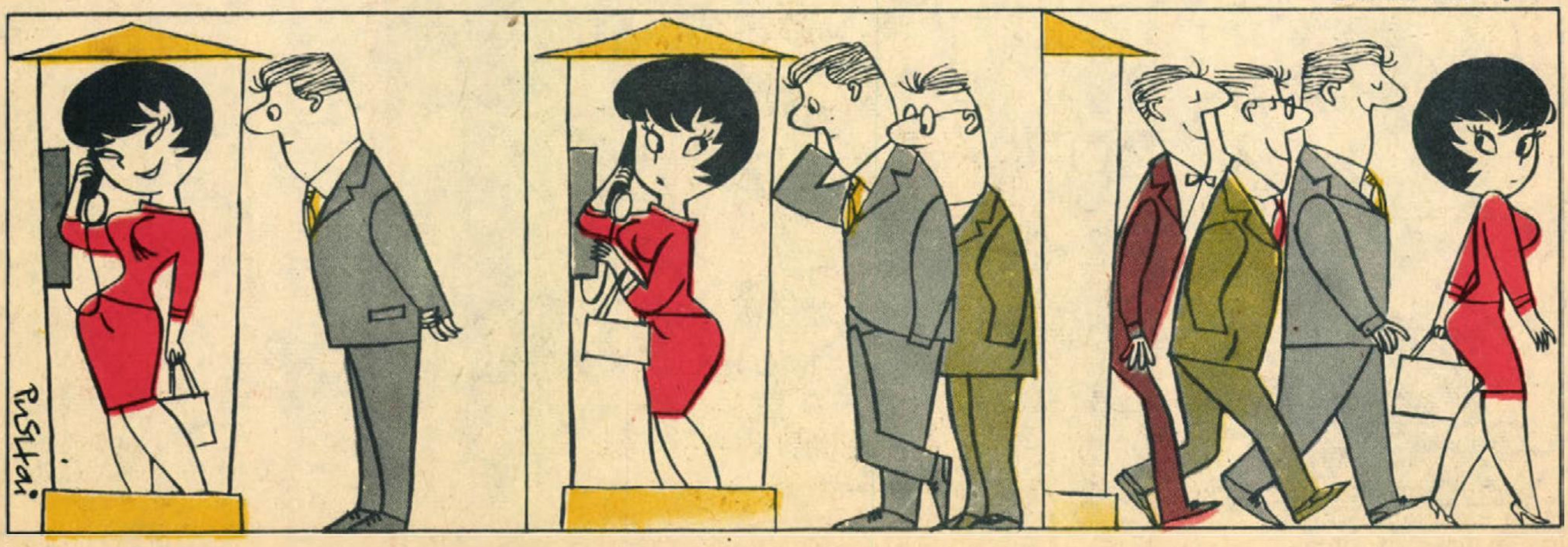
1. van nyomdája;
2. van papírja;
3. van állami szubvenciója, és végül
4. úgy véli, hogy ha már feladata a világ haladó irodalmi műveit a magyar olvasó elé tárni, miért ne közölje a Nyugat képzőművészeti alkotásait, még akkor is, ha azok nem haladók, de érthetetlenek.

Hadd okuljon a nyájas és gyanútlan olvasó!

Földes György

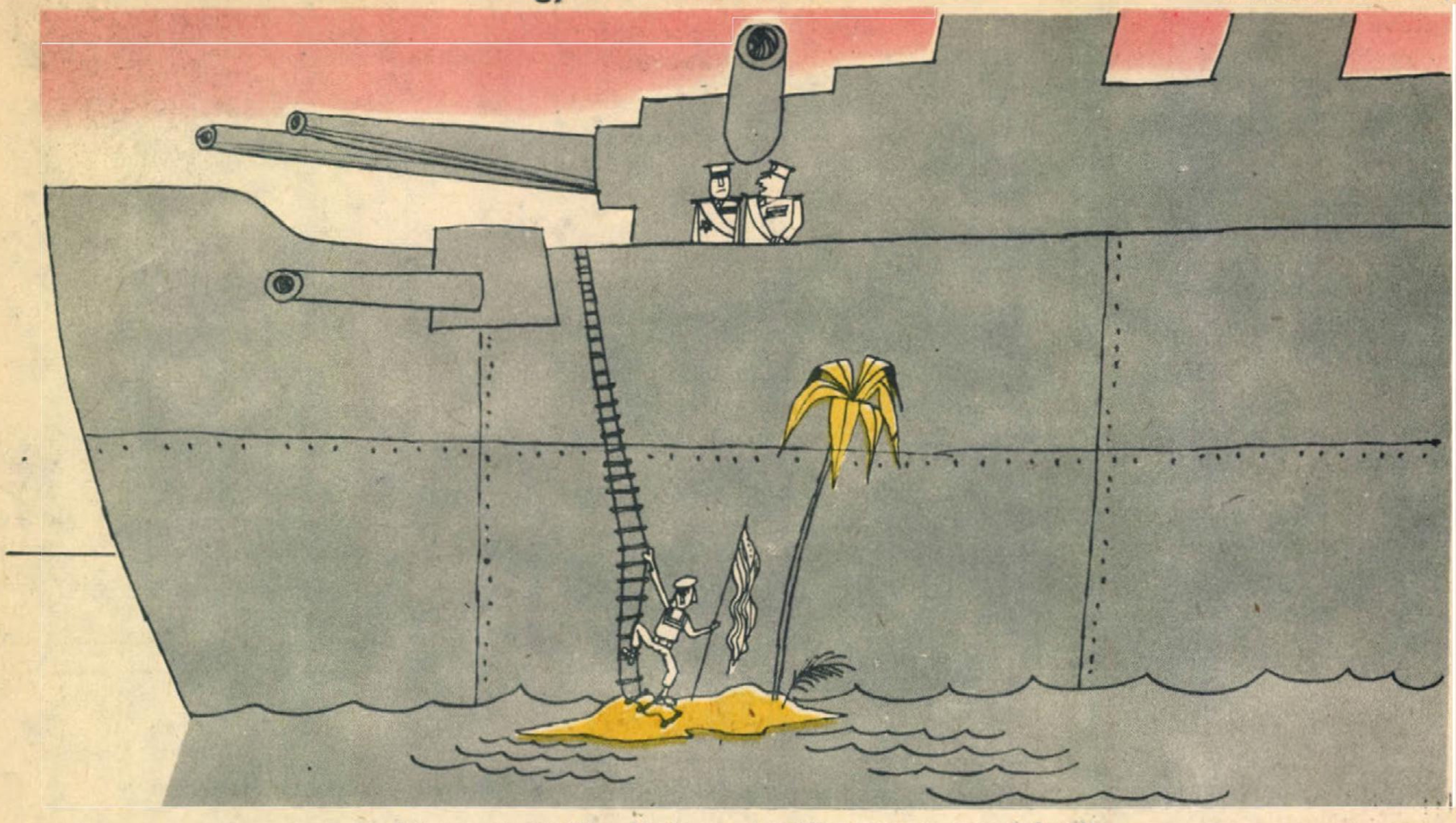
Jucika telefonál

Pusztai Pál rajza

A gyarmatosítás történetéből

Szűr-Szabó József rajza

– Foglaljuk csak el! Ki a kicsit nem becsüli, a nagyot nem érdemli!

Az osztályvezető bekérte a szokásos jelentéseket a készülő és bemutatásra kerülő új magyar színdarabokról, aztán tájékoztatta az újságírókat, akik megírták beszámolóikat, miszerint az idei színházi évadban több tucat új magyar darab kerül bemutatásra; egy-két tucat már szeptember havában.

A Kísérleti Színház újonnan kinevezett igazgatója elragadtatással olvasta a cikket. Lehet, hogy van valami, amiről nem tud? Behívta a főrendezőt, a fődramaturgot és a főtitkárt.

– Örömmel olvasom, hogy X. írt nekünk egy darabot, amelynek próbái hamarosan megkezdődnek...

– Igen – így a fődramaturg. – Hamarosan... Amint megírta! De a címe már megvan! Karácsonyra ígérte az első felvonást!

– Jó. Tavasszal is jól jön egy jó darab. És mi van Y. tragédiájával?

– Isteni! – jelentette a főtitkár. – Én olvastam azt a költeményt, amelyből meg akarja írni. Három napig nem tudtam aludni tőle. A jövő hétre már részletes vázlatot ígért.

– Hmmm... remek lesz! És hogy áll V. darabja? – érdeklődött egyre lohadó lelkesedéssel az igazgató. – Itt az újságban olvasom, hogy mai, munkástémájú, s az író órákat töltött Csepelen élménygyűjtéssel, sőt szándékában van még egyszer kimenni, hogy beszéljen egy martinásszal...

– Igen. V. darabját olvastam – szomorodott el a fődramaturg. – Tényleg Csepelen játszódik, csak nem ma, hanem a múlt században. És V. tényleg egy egész délutánt töltött Csepelen, csak nem a gyárban, hanem az eszpresszóban. Egy martinásszal viszont tényleg beszélt, csak nem Csepelen, hanem Pesten, s abból nem nekünk ír darabot, hanem a rádiónak operettet.

Az igazgatónak kezdett elborulni a homloka.

– Hát mi van Z. darabjával? Tegnap én magam beszéltem vele, most jött haza az alkotóházból, s azt mondja, kész a mű.

– De melyik? – tette fel a kérdést a fődramaturg, Z. jó ismerője és barátja. – A humoros revü a jövő évi margitszigeti bemutatóra. Mert arra már tavaly felvette az előleget. Viszont nekünk is írt három mondatot. Remekek!

– De hát miről szól a vígjátéka, amit nekünk tervez? – türelmetlenkedett az igazgató.

Ezt Z. is szeretné már tudni. Amint olvasta a nyilatkozatot az újságban, rögtön iderohant, gondolta, hátha tőlünk hall valamit. Sajnos, a három mondatnál mi sem tudtunk többet.

Az igazgató már-már az asztalra csapott, úgyhogy a fődramaturg gyorsan hadarni kezdett:

– A.-val tegnapelőtt tárgyaltam, már megvan a témája, csak nem tudja még, milyen műfajban írja. B. tegnap volt itt, ő már tudja, hogy szatírát ír, csak még témája nicsen. C. viszont felvette az előleget, és elhozta a második felvonást, de viszavitte az elsőt. D. most fordíttatta le a legfrissebb indonéziai riportokat, mert soha nem járt még Indonéziában, a darabja viszont ott játszódik.

– Hát akkor... – tajtékzott az igazgató. – Mivel nyitunk? Milyen új magyar darabbal nyitunk?

– Ó, van bőven választék! – jelentette egyszerre a fődramaturg, a főtitkár és a főrendező. – Tessék: L. írt egy musicalt a „Betyár"-ból, T. korszerűsítette a „Bánk bán"-t, amennyiben kiktatta belőle a királynőt, M. viszont verses betétekkel és revüszámokkal színesítette a „Liliomfi"-t. – Ez mind kész már öt éve.

– Na jó – döntött az igazgató. – Akkor kezdjünk Molière-rel, mint öt éve mindig. Az ugyan nem magyar, nem új, nem mai, de jó. És az sem árt egy darabnak.

Pongrácz Zsuzsa

Kényes ízlés

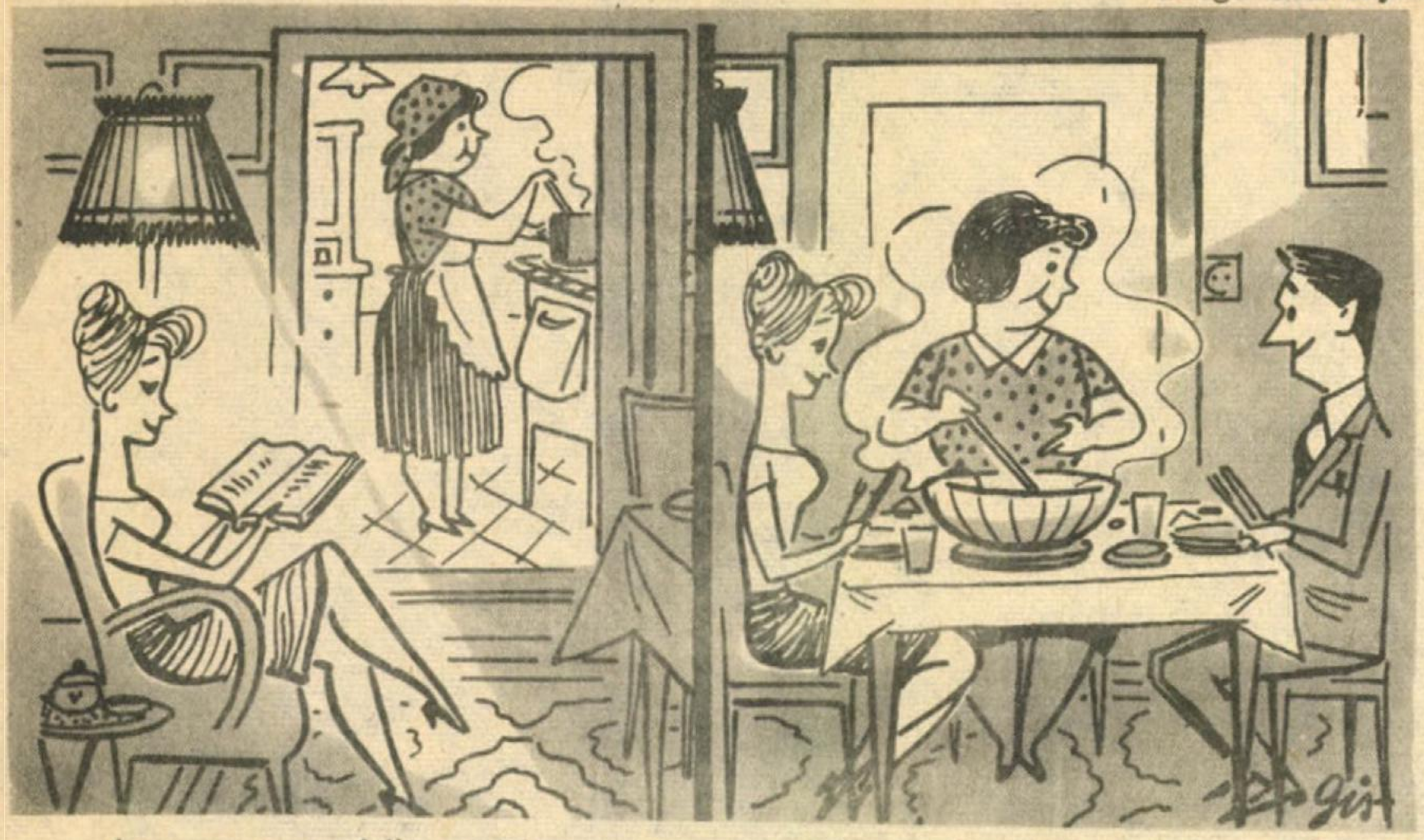
Szegő Gizi rajza

– Mi az, maga főz?
– Igen! A feleségem nem szereti a vendéglői kosztot!

Tipikus történet

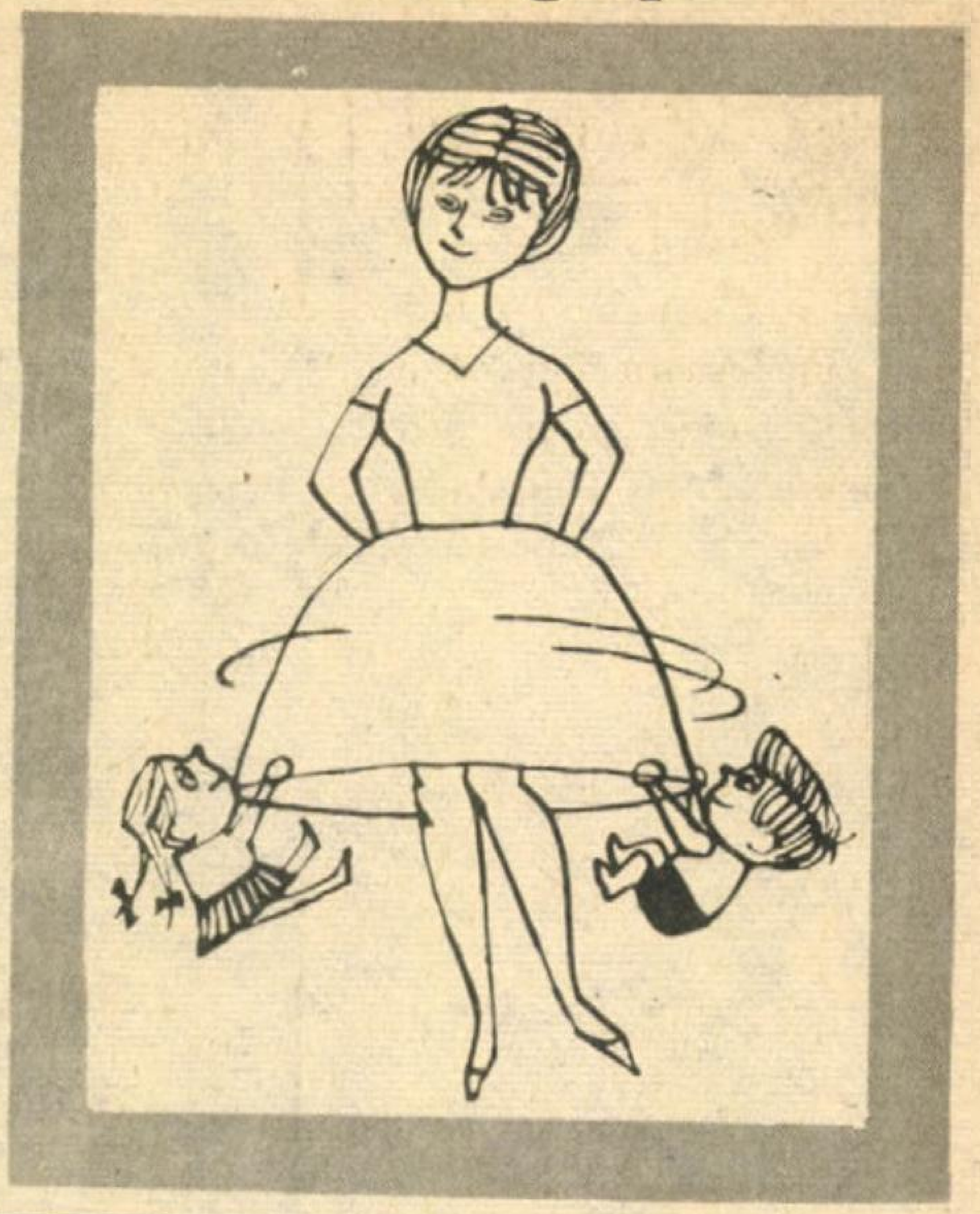
Szegő Gizi rajza

– Anyu, ma este feljön a Pista...

– Ugye milyen jól főz a lányom?...

Házi ringlispil

Centercsatár

Körülbelül két évvel ezelőtt történt. A válogatott mérkőzés alkalmával a centercsatár elaludt a pálya közepén. A válogató bizottság elnöke a partvonalról egy takarót dobott a játékosnak, mire az nyomban betakarózott. Elkelt a takaró; hűvös szél fújt, könnyen meghűlhetett volna.

— Vigyáznom kell a center kondíciójára — magyarázta a válogató bizottság elnöke —, két hét múlva újra válogatott meccs lesz, és szükségem van rá.

Két héttel később a csatár — nagyon okosan — már magával vitte a takarót. Kétszer luftot rúgott, egyszer három méterrel a kaputól mellélőtte a labdát, azután, mint aki jól végezte a dolgát, lefeküdt a fűre, és betakarta magát.

Mondanunk sem kell, hogy a legközelebbi válogatott mérkőzésen ismét ő volt a centercsatár. Ezúttal magával vitte P. Howard „Piszkos Fred" című művét, és a felezővonalon olvasni kezdett. A második félidő 45. percében, amikor a bíró már le akarta fütyülni a meccset, a centercsatár azt kérte, hogy hosszabbítson, mert még másfél oldal van hátra a könyvből.

A mérkőzés után a válogató bizottság elnöke így nyilatkozott:

— Már készülünk az új válogatott mérkőzésre. Eddig csak egy szilárd pont van a csapatban. A centercsatár játékára feltétlenül számítunk... Kondíciója most jó, remekül kipihente magát, legutóbb is jóízűen aludt kilencven percig a mérkőzés alatt...

(palásti)

ILYEN IS VAN

Fészket rakott egy fiatal pár,
Szolidan éltek és szerényen,
Komoly céljuk volt ezzel persze,
Bútorra gyűjtötték serényen.

Mióta gyűjtötték a pénzt rá?
Van talán két éve is annak,
A pénzük együtt van már régen,
De közben ők már külön vannak.

H. F.

DERŰS EPIZÓDOK
RÓZSAHEGYI KÁLMÁN ÉLETÉBŐL

Rózsahegyi soha sem tartotta magát öregnek, annál szívesebben évődött a nők letagadott életkorán. Egy alkalommal azzal állított be a sok X-es drámai hősnő a társalgóba:

— Ma egész nap nem lesz szerencsém! Amint elindultam otthonról, mindjárt egy vénasszonnyal találkoztam.

Kálmán bácsi rosszallóan csóválta a fejét:

— Ugyan már, kedvesem, hát az a szegény öreg néni mit szóljon?

✱

Egy csinos manöken jelentkezett a harmincas években felvételre a Rózsahegyi-színésziskolába. Előéletéről is beszámolt:

— Tulajdonképpen eddig is a művészpályán működtem. Volt egy barátom, egy festő, két évig ültem neki. De én többre vágyom.

— Többre? — húzta föl szemöldökét a mester. — Tán csak nem úgy gondolod, hogy ha primadonna leszel, majd egy bankár lesz a barátod, aki miattad ül két évet?

✱

A negyvenes évek egyik nagyhangú, felfújt politikusa került szóba, s valaki így jellemezte: „Annak minden második szava hazugság." Rózsahegyi kiszólt a pipa mellől:

— Mit akartok, a mai világban ez nagyon szép arány!

✱

A Nemzeti Színház egykori háziszerzője, Bibó Lajos új darabot írt. Kárpáti Aurélnak nem tetszett Bibó darabja. Bibónak nem tetszett Kárpáti kritikája. A felek pisztolypárbajban állapodtak meg. A párbajon azonban egyikük sem sütötte el pisztolyát.

Rózsahegyinek ez volt a véleménye a dologról:

— Ennyi erővel, akár ágyúpárbajt is vívhattak volna.

✱

A válság idején riporter járt a színházban, s adatokat gyűjtött a színésznyomorról. Rózsahegyit is megkérdezte, s ő így nyilatkozott:

— Magamról nem akarok beszélni, de ismerek egy jobbsorsra érdemes idősebb színészt, aki gyakran szokott engem borotválni.

— Rettenetes. Ki az?

— Én.

✱

1939 őszén megszűnt az Az Est, s lett helyette Pest.

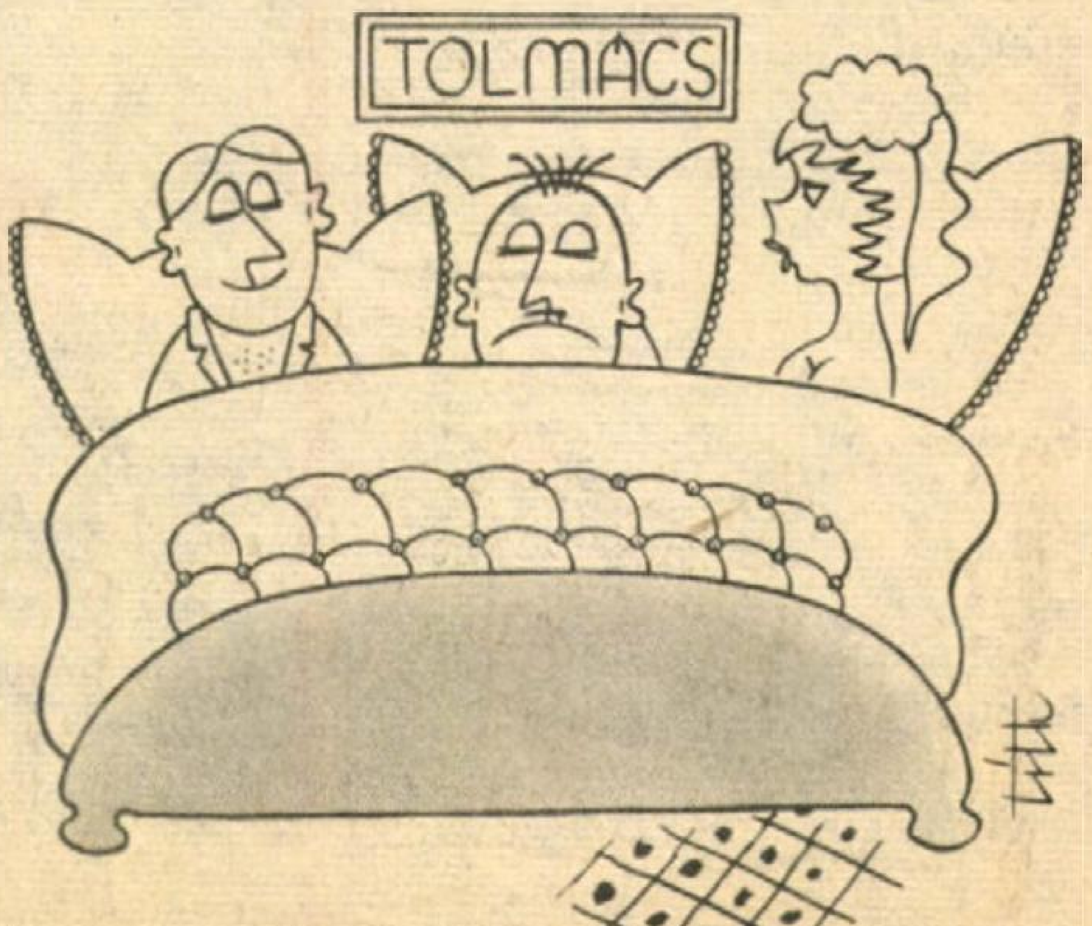
— És ha a Pest is megszűnik — kérdezte valaki a színésztársaságban —, helyette mi jön?

— Új Pest — mondta rá másvalaki.

— Igen — avatkozott a vitába Rózsahegyi is —, és ha az is megszűnik, akkor jön — Rákospalota.

(Gyűjtötte: S. Z.)

Külföldi a vőlegény

Ezzel a címmel indít televíziós előadássorozatot David Brinkley, ismert amerikai TV-kommentátor. Képekben mutatja be a legnevezetesebb amerikai gengszterek fényűző villáit. Hogy mi a célja Mr. Brinkleynek ezzel az előadássorozattal? Be akarja bizonyítani, hogy a sokszor hangoztatott „crime does not pay" (a bűnözés nem fizeti ki magát) — jelszó hamis, s a bűnözés igenis hasznothajtó, sőt esetleg sokkal veszélytelenebb, mint a becsületesség.

Nem kell félteni a gengszterutánpótlást!

A semleges országok belgrádi találkozója után

Szegő Gizi rajza

— De hiszen ezek nem is semlegesek! Ezek a háború ellen vannak!

Állítólag a meggylé a legnépszerűbb ital.

Nem a szőlőlé?

*

A föld alatti atomrobbantásoknak ugyanolyan hatásuk van, mint a földrengéseknek. Szeizmográffal lemérhető az erősségük, helyük, irányuk. Sőt, a mesterséges földrengés állítólag még jobb, mint a természetes.

Megnyugtató arra gondolni, hogy az ember már földrengés tekintetében sem szorul a természetre.

*

Nem nyertem a békekölcsön-sorsoláson, s ezt annak tulajdonítom, hogy világszerte feszült a nemzetközi helyzet. Pedig hajlandó vagyok szavatolni, hogy a nyereményt békés célokra használnám fel.

(f. l.)

A humor könyvéből

ERICH VON STROHEIM pökhendi modora egyenes folytatása volt a filmekből ismert kopaszságának. E kettős jellegzetessége gyakran érvényesült a magánéletben is. Borbélyához feltett kalapban és e szavakkal állított be:

— Hajat vágni! Vegyem le a gallért?

— Az nem fontos — felelte a segéd. — A kalapot tartsa fenn!

BARNUM, Amerika egyik legnagyobb reklámzsenije, vidéki szatócsboltban töltötte inaséveit. Közte és a gazdája közt, aki elnöke volt a baptista hitközségnek, reggelenként a következő párbeszéd folyt le:

— John, szorgalmasan koptattad a súlyokat?

— Igen, uram.

— Tettél-e vizet a rumba?

— Igen, uram.

— A kávéban van-e elég cikória?

— Igen, uram.

— Semmiről sem feledkeztél meg, John?

— Nem, uram.

— Jól van, John. Most menj, és végezd el reggeli imádságodat!

MARK TWAIN népszerűségét gyakran tették próbára. Egyszer egy olvasója ilyen címzéssel küldött neki levelet:

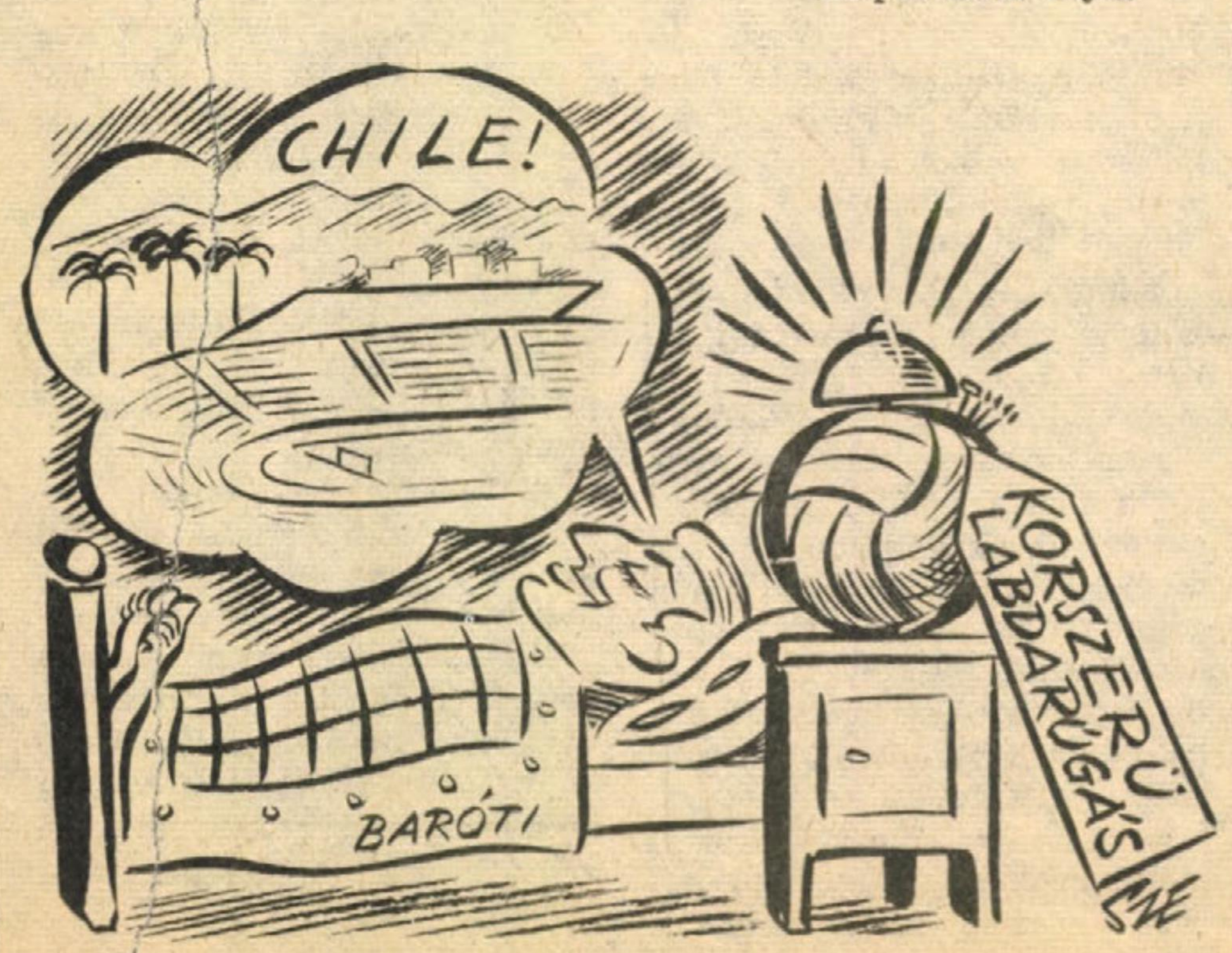
„Mr. Mark Twain
Isten tudja, hogy hol"

A posta felolvasóúton találta meg a humoristát, aki a levelet így nyugtázta: „Isten tudta. Mark Twain."

Ébresztő

Szepes Béla rajza

Feliratos film

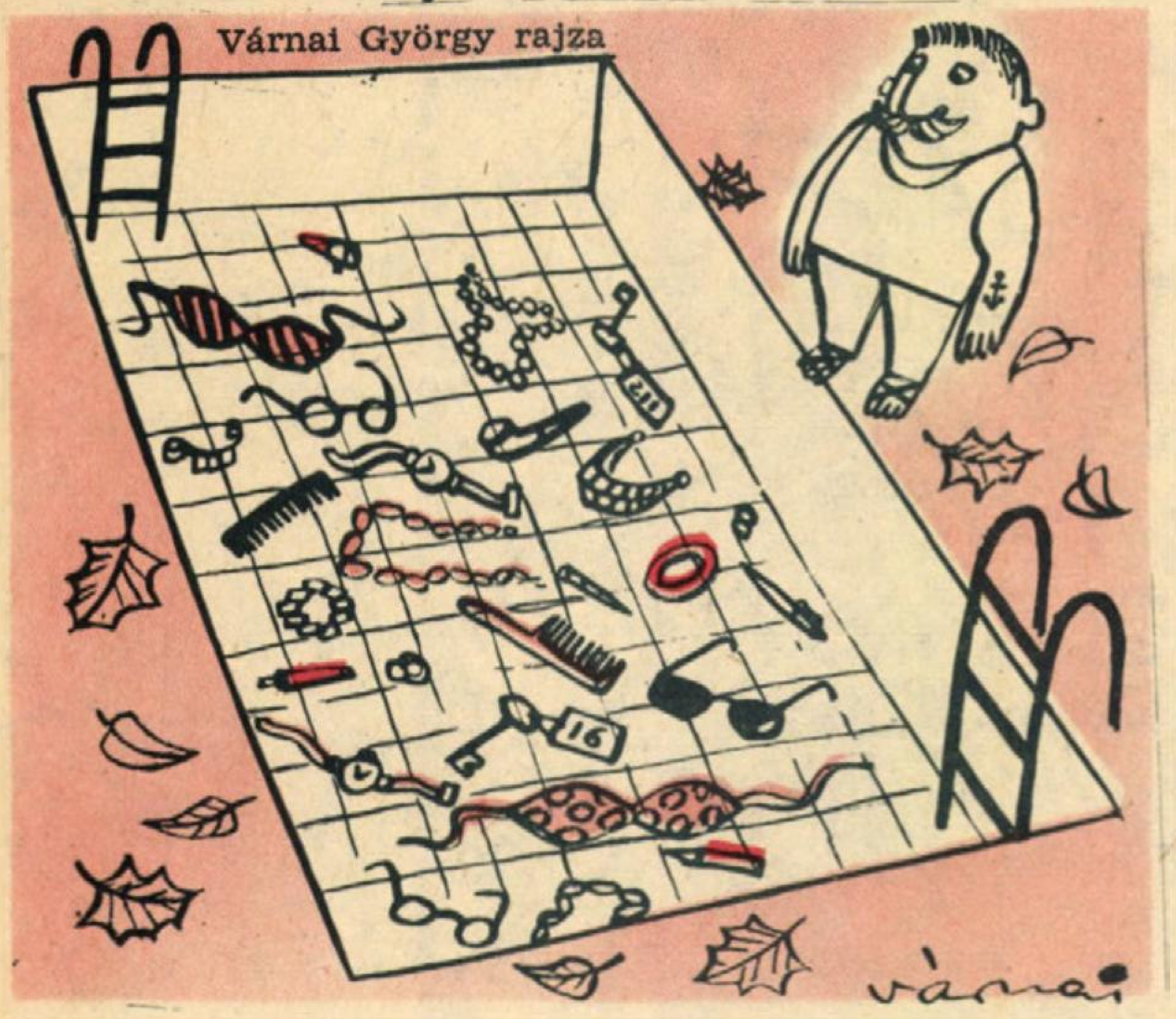
Balázs Piri Balázs rajza

Búcsú a nyártól

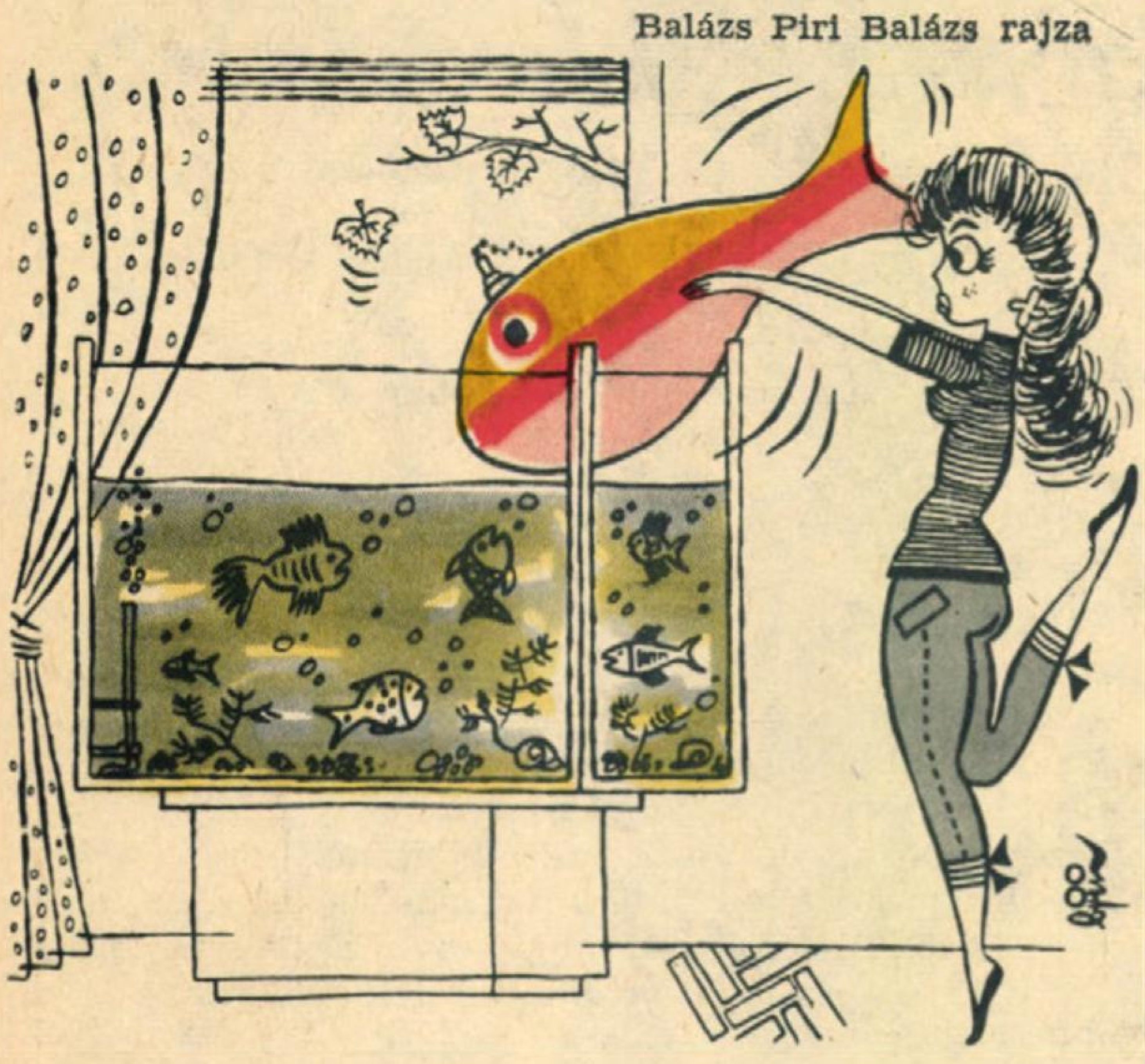
Idényzárás a strandon

Várnai György rajza

Jövő nyárig úszkálhat...

Balázs Piri Balázs rajza

Zárnak a kertvendéglők

Szűr-Szabó József rajza

– Most tavaszig megint egészségtelen, füstös kocsmákba járhatunk!

Az örök hála örök példázata

— Két héttel ezelőtt történt — mesélte a barátom —, Siófokról hajón átrándultam Tihanyba. Egy házaspár ült mellettem, s velük „Napsugaruk", „szemefényük", „Csillagocskájuk", egyszóval mindenük, azaz hatéves kislányuk, polgári foglalkozására nézve gyakorló ördögfióka. A papa nem volt túlzottan beszédes ember. Igaz, nem is volt sok ideje a beszélgetésre, mert egész úton nevelési problémák foglalkoztatták.

„Pimpike, ne taposd le a bácsi cipőjét!... Pimpike, ne dugd a katicabogarat a kisbaba fülébe... Pimpike, ne töröld a vajas kezed a kisasszony szoknyájába!... Pimpike, ne hajolj ki a korláton! ...Pimpike! ...Pimpike!!... Pimpike!!!..." Mást nem hallottam egész úton, csak Pimpike így!.. Pimpike úgy!... De szegény kopasz apuka hiába könyörgött, Pimpike akkor is így, és akkor is úgy. Pimpike napsugár csillagocskának az volt a meggyőződése: a papa azért találta ki a hajót, hogy ő kedvére letaposhassa a bácsi cipőjét, és bedughassa a bogarat az alvó baba fülébe, ha úri kedve úgy diktálja. Pimpike szerint a Balatont is a papa találta ki, sőt a mamát is a papa találta ki abból a célból, hogy mint néma mártír vagy mint elátkozott cseléd, hol vajas zsömléért szaladjon, hol meg málnaszörpöt fakasszon a büfés kősziklájából.

Pimpike tehát betöltötte a hajót bájos hat esztendejével. Én már előbb is sejtettem, hogy egy Pimpikének ez nem lehet elég. Ő a Balatont is be akarta tölteni. Ennek tulajdonítom, hogy két intő apai szózat között egyszerre... zsupsz... átesett a korláton, és elmerült a vízben. A kopasz apának torkán akadt az intő szózat, a mártír mama pedig utánozhatatlan egyszerűséggel elájult. Az első pillanatban csodálatos elégtételt, kacagtató, boldog káröröme t éreztem, de a következő pillanatban felülkerekedett bennem a jóérzés, és mielőtt kitörhetett volna a pánik, úgy ahogy voltam, ruhástul a vízbe vetettem magam.

Kihúztam Pimpikét a vízből. Az egészet megúsztam néhány karcolással, és a bal cipőm elvesztésével. Pimpike viszont az egész kalandot megúszta pofon nélkül. A mártír mama utánozhatatlan egyszerűséggel egy pillanat alatt magához tért, és folytatta vándorútját a büfé és Pimpike megújúló vágyai között, a papa pedig a nyakamat szorongatta, és kezemet csókolgatta, közben apai könnyek között mély, örök és határtalan hálájáról beszélt, és a nevemet kérdezte, címemet tudakolta, bizonyára hála ügyben. Pimpike fütyült rám. Ő legalább őszinte volt.

Tegnap azután egy kis belvárosi utcában, egy cipőműhely ajtajából valaki rám kiáltott. Pimpike kopasz és határtalanul hálás papája. Megragadta a karom, beráncigatott a műhelyébe, és közben bugyborékoló hálával lihegte:

— Jöjjön uram... nem engedem el... jöjjön... biztosan szüksége van egy pár szép cipőre, hiszen akkor el is vesztette az egyik cipőjét! Jöjjön... válassza ki a legszebbet... a legfinomabbat... ne szégyenítsen meg egy hálás szívű apát...

Mit tehettem? Bementem. Egy perc múlva csodálatos cipőhalom hevert lábam előtt. Arra kényszerített, hogy sorra próbáljam valamennyit. Végre az egyiknél megállapodott.

— Igen..., ez az... — mondta rajongva —, ez való Önnek...

Kissé zavarban voltam. Nem tudtam, mit tegyek, majd merő formaságból megkérdeztem, mi az ára ennek a cipőnek?

— Mama?! — harsogta a hálás férfiú. — Mit írtunk erre a cipőre? — De választ sem várva már mondta is. — Hatszáz forint! De ilyen cipő nincs több Európában. Még nyugaton sem!

— Hm... izé... ez nekem nagyon sok... Én kész cipőt szaktam — hebegtem —, kétszázért... kétszázhúszért...

Nevetett. Gőgösen és megvetően.

— Kétszáz egy ilyen példátlan cipőért?... Ne tegye magát nevetségessé... De lássa... én hálás akarok lenni... legyen háromszáz!

Undorodtam és szabadulni akartam ettől a hálás szívű embertől.

— Sajnálom! Kétszázhúsz forint az egész vagyonom e pillanatban — jelentettem ki határozottan.

— Kétszázhúsz forint? — sziszegte gyűlölettel. — Mit képzel, hiszen nekem, magamnak kétszáznegyvenbe van!

Természetesen nem vettem meg a cipőt. Mikor elmentem, nem köszönt vissza. Ilyen vevőnek nem is szokták visszaköszönni, még akkor sem, ha mély, örök és határtalan hálát éreznek iránta.

Szinetár György

Ludas Matyi megmagyarázza

Szabad-e azt várni, hogy De Gaulle-ék algériai politikája egyik napról a másikra megváltozik?

Zebegényi és Esztergomi egy karórára alkudoznak.

Esztergomi nem tudja magát elhatározni, és így szól:

– Holnap reggel adok neked választ. Add becsületszavadat, hogy addig nem adod el másnak.

Zebegényi a becsületszavát adja.

Másnap reggel megjelenik Esztergomi, de az óra már el van adva.

– Micsoda eljárás ez – kiabál Esztergomi –, hiszen a becsületszavadat adtad.

– Az igaz – mondja Zebegényi –, *és te tényleg azt hitted, hogy estétől reggelig egy gentleman lesz belőlem?*

Irka-firka

Repríz

Mostanában egymásután tűzik műsorra az elmúlt évek kimagasló filmalkotásait. A jó öreg kópiák kivénhedt recsegése helyett, friss, üde hangot szinkronizálnak a képhez.

Ennél már csak az tudná még jobban fokozni a sikert, ha több régi játékfilmből készítenének egy újat, a hatásos részeket összekombinálva.

Például Döbrögi uram derékpanaszait Medve doktor vizsgálná meg a Különös házasságból, s a vizit után együtt énekelnék el a Mágnás Miska közismert dalát: „Úgy szeretnék boldog lenni ...”

*

Tudod-e ... ?!

(Egy kis statisztika)

A világ legnagyobb szigete:
Grönland (Északi sarkvidék) 2 141 052 négyzetkilométer.

A világ legmagasabb hegye:
Mont Everest (Ázsia) 8840 m.

A világ leghosszabb értekezletei:
BÓVLIMPEX (Budapest) átlag 7—8 óra!

*

Új honi iparág

Rágógumit árultak egy trafikban. Méghozzá eredeti magyar származású rágógumit. Elégedettségem nem ismert határt:

— Végre kezdünk felzárkózni a legfejlettebb tőkés országokhoz!

*

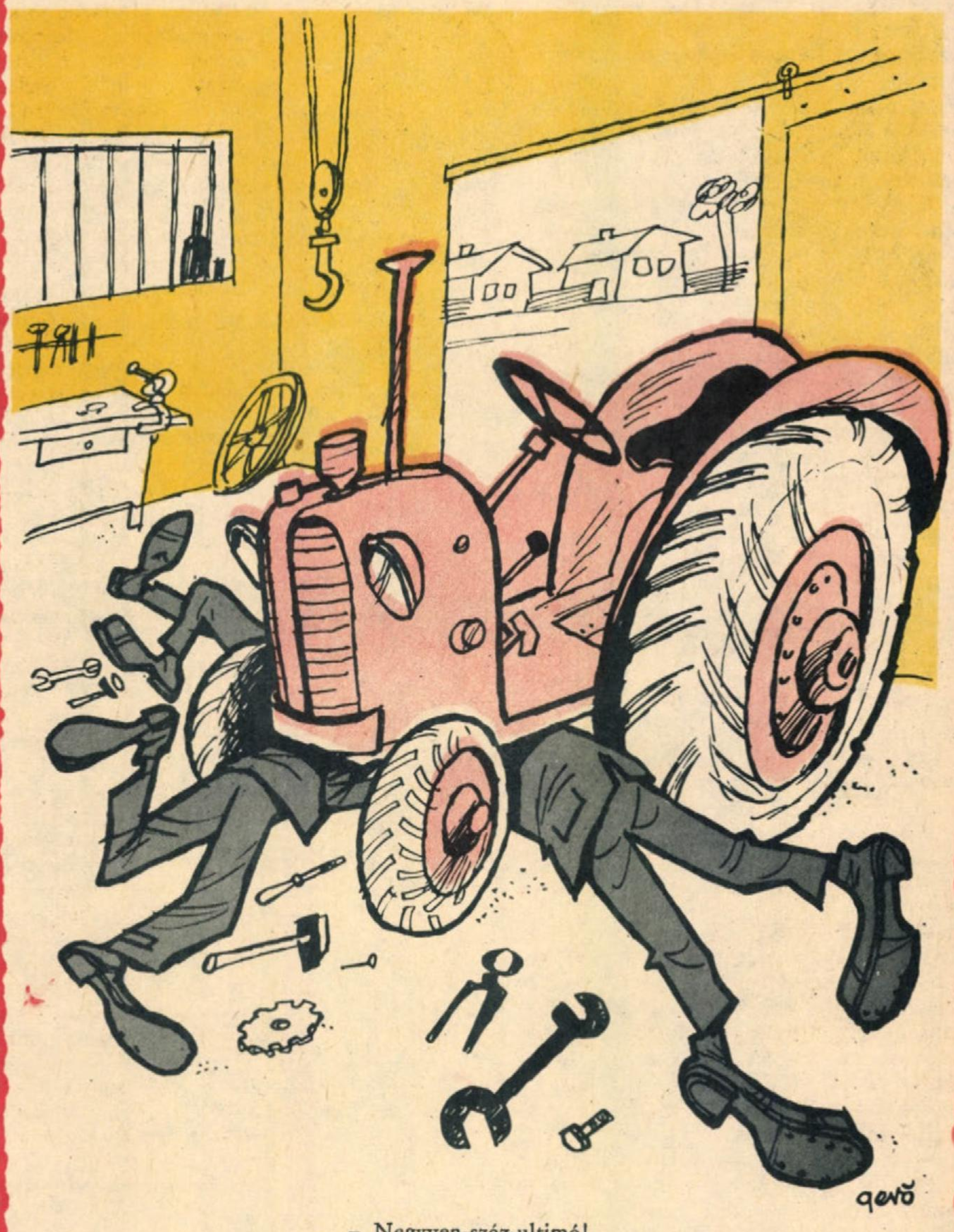
Szív

Jutka barátnőm elárulta, hogy fülig szerelmes két fiúba. Állandóan rájuk gondol, mindenről csak ők jutnak eszébe. S ha nem kérik meg a kezét, hát biztos elemészti magát búbánatában.

(dalmáth)

Sürgős javítás

Gerő Sándor rajza

– Negyven-száz-ultimó!
– A százat megkontrázom!

A féltékenység minimuma

Két nő beszélgetésére lettem figyelmes egy presszóban. Megütötte a fülemet ez a mondatfoszlány:

— Olyan férjre, aki 1500-at keres, nem érdemes féltékenynek lenni.

A beszélgetésből többet nem hallottam, de nekem ez is elég volt. Olyan férjre tehát, aki havi 1500-at keres, kár féltékenynek lenni. Nem fontos, hogy megfordul-e nők után az utcán. Ha ezerötszázon felüli fizetése van, az más. Akkor már vigyázni kell rá, nehogy behálózza egy bestia. Az olyan férjről nem is beszélve, aki havi két-háromezernél is többet keres. Ezt már féltsük, mint a szemünk fényét. Az ilyet óvni kell fagytól,

széltől, hőtől, nőtől, a legkisebb szellőtől és a legapróbb randevútól is.

Nyilván imígy gondolkozik a fent említett pesti nő, mint féltékenységi főelőadó.

Most már legalább tudom, hol kezdődik a féltékenység. Havi ezerötszáznál. A komolyabb kétezernél. A mardosó féltékenység alapja pedig minimum háromezer forint. A havi négy-ötezret kereső férj már biztosan osztályonfelüli féltékenységgel számolhat.

Úgy kell neki. Aki bírja, marja. Illetve az ilyet már fix, hogy marja a felesége, ha az alaphoz okot is talál a féltékenységre.

(-véghy)

SOMAINÉ

Verpeléti az asztalra csapott. Azaz hogy csak csapott volna, ha az asszony nem húzza el idejében az asztalt.

— Meg vagy őrülve? — suttogta. — Azt akarod, hogy a szomszédban Somainé hallja, hogy mi veszekszünk?

A férj ordítani akart, de Verpelétiné befogta a száját:

— Épp most akarsz veszekedni, amikor Somainé otthon van?! Tudod, hogy papírvékonyak a falak, minden szó áthallatszik. Vagy azt akarod, hogy Somainé hallja?

Verpeléti idegesen fel-alá rohangált a szobában.

— Csendesebben — intette az asszony. — Minek kell azt Somainének tudni, hogy te idegesen fel-alá rohangálsz a szobában, mint egy őrült... Legalább vedd le a cipődet...

A férj levetette a cipőjét, és fel-alá rohangálva tépni kezdte a haját.

— Pszt! — szólt rá a felesége. — Ne tépd olyan hangosan a hajad, és főleg ne dobáld le olyan magasról a hajszálaidat. Mit fog gondolni Somainé, mi folyik nálunk?! Holnap már az egész ház tudni fogja, hogy tépted a hajad... Pszt!

Verpeléti leroskadt egy székre, és csikorgatta a fogát.

— Nem tudod halkabban csikorgatni? — sziszegte az asszony. — Somainé örülni fog neki, ha meghallja. Hű, de boldog lesz! Holnap már az egész utca tudni fogja: Verpeléti egész este a fogát csikorgatta. Nagy csemege lesz ez Somainének...

A férj mozdulatlanul ült a széken, csak a szemét forgatta vészjóslóan.

— Pszt! Ne zörögj a szemeddel. Mit fog gondolni Somainé!? Vagy azt akarod, hogy hallja?

Fagyos csend borult a szobára.

— Most meg olyan csend van, mint egy kriptában — susogta Verpelétiné. — Figyelmeztetlek, hogy a csend is áthallatszik... Somainé nem fogja tudni mire vélni ezt a nagy csendet... Mondj valamit...

Verpeléti előredőlt a széken, és vérvörös arccal, eszelős tekintettel, nehezen forgó nyelvvel így szólt:

— Mit... mondjak?

— Mindegy. Mondj valamit...

— Lehullott a rezgő nyárfa ezüstszínű levele...

— Megőrültél? — kédezte halkan az asszony. — Ha igen, akkor nagyon kérlek, csendesebben őrülj meg. Minek kell azt Somainének tudni? Hogy holnap telekürtölje a várost? Tudod milyen... Inkább mondd azt, de jó hangosan, hadd hallja Somainé, hogy: anyukám... No, mondd!

— Anyukám!... — kiáltotta a férj megtörten, üveges szemmel.

— Hangosabban!

— Anyukám!!...

— Anyukám, mi vagyunk a legboldogabb házaspár Pesten... No, mondd utánam, hadd hallja Somainé...

— Anyukám, mi vagyunk a legboldogabb házaspár Pesten! — üvöltötte Verpeléti torka szakadtából. — Úgy élünk, mint a galambok! Galam-bok!! Egymás tenyeréből esszük a tiszta búzát! Imádlak, Erna!!!

— Imádlak, Jenő! — sikította az asszony. — Holtomiglan-holtodiglan!!

*

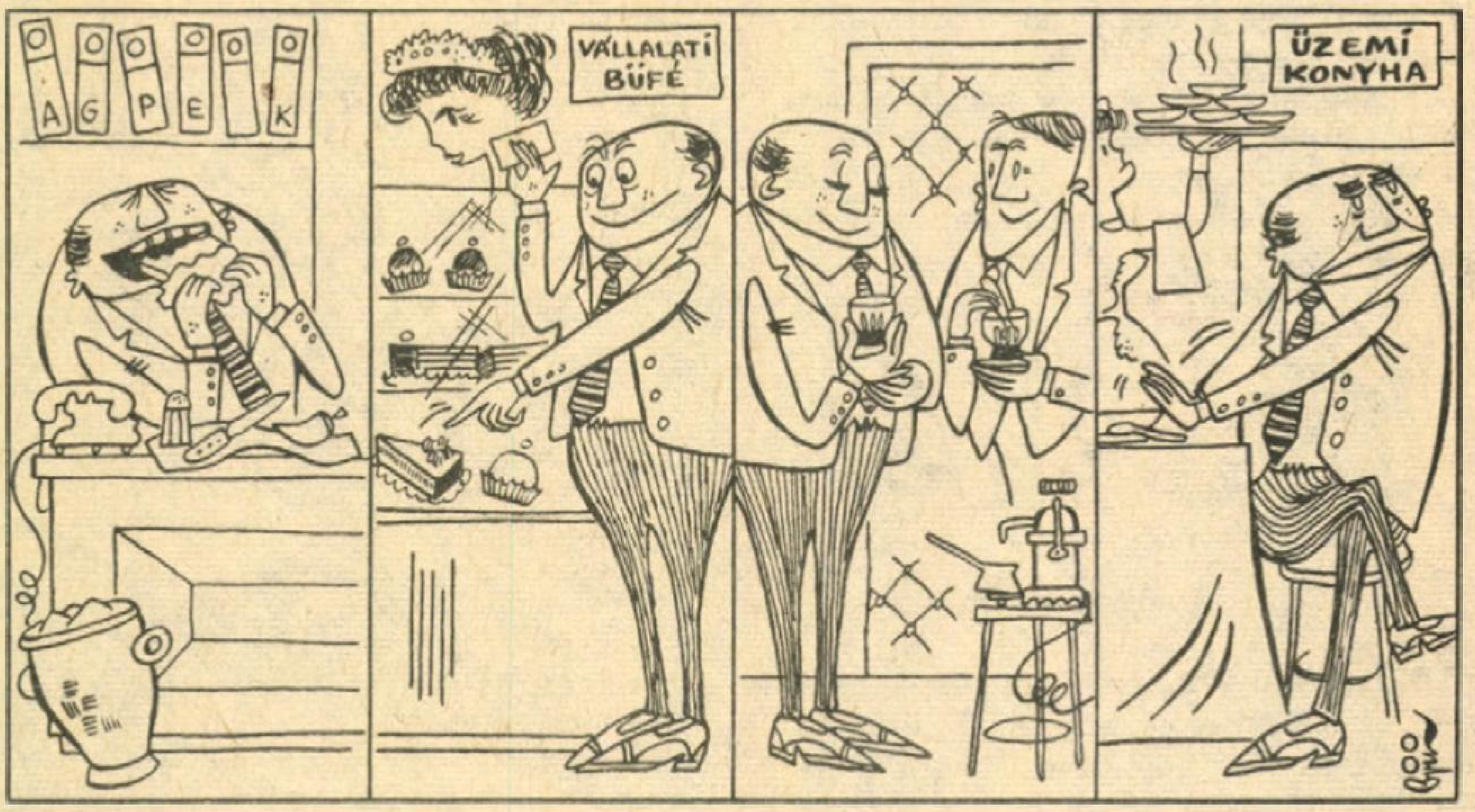
Másnap Somainé fűnek-fának azt mesélte, hogy előző este Verpelétiék összeverekedtek, mert a férj, aki egy nőt hozott fel a lakásba, ott találta a feleségét egy idegen férfival.

— Maga hallotta? — kérdezte valaki.

— Mi az, hogy hallottam — felelte Somainé. — A saját szememmel láttam!...

Mikes György

Nem ízlik az ebéd...

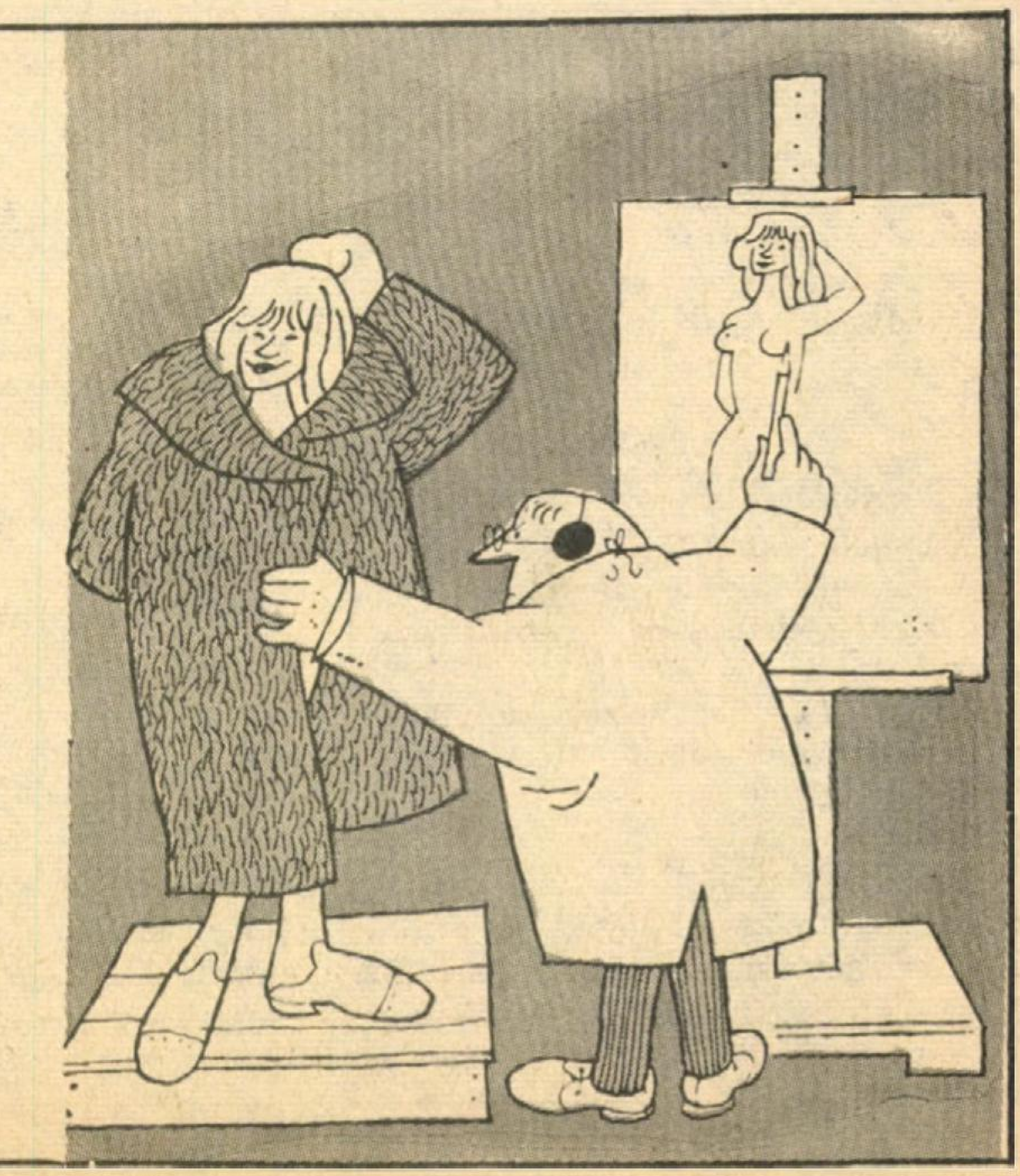

Jól szervezett kirándulás

– Ismerd meg hazádat szemetelés nélkül!...

Fázik a modell

(L. Rauwolf rajza az Eulenspiegelből)

Hálóját a szerencse...

A Tiszában úszik egy harcsa

...és meg sem áll a Népszínház utcáig.

Hogy kerül a harcsa a Tiszából a Népszínház utcába? Egyszerűen úgy, hogy a „Dobai cső"-nél kifogja Kovács Sándor bácsi, aki, mint a szolnoki halász termelőszövetkezet tagja, párját és harcsát ritkító szorgalommal végzi a munkáját. A halász tsz a harcsát vízzel teli tartályban, teherautón röpíti egyenesen saját pesti halászcsárdájába, a Népszínház utcába, és mire szegény észbekap, már nem a Tiszában úszik, hanem a halászlében.

*

A szolnoki „Felszabadulás" halász tsz kétségtelenül az ország leghosszabb termelőszövetkezete. Százötven kilométer hosszú vizeit ezer holdakban számítja, ahol sohase vetnek (legfeljebb hálót), viszont tavaly is ezeregyszáz mázsa halat arattak. A halászoknak kedvez a szerencse Szolnokon, a halkedvelőknek kevésbé. Egy jó potykát könnyebb a Tiszából, mint a tsz boltjából kifogni.

*

Egy halász átlagban kétezer forintot keres havonta, de aki békázik, sokszor a dupláját. A kecskebékát hálóval, horoggal és lámpával fogják. Az elemlámpa reflektorfényétől csudálatba meredten és megadással várnak a békák, lesz ami lesz. (Milyen eszményi színházi közönség lenne belőlük!...)

Legtöbbször maguk a halászok is eszik a békacombot, mely egyébként a francia ínyencek asztalára kerül. Paszeki István a legjobb békász, például egész családjával buzgón fogyasztja a rántott békacombot. Szinte hallani véljük, ahogy a Paszeki-gyerekek megrendelik az ebédet, a már klasszikussá vált szavakkal: — Apu, fogjál nekem békát!

*

A szövetkezet gondoskodik a halász-utánpótlásról is. Most éppen két tanulóból lett halászsegéd. Ám a jó halász is holtig tanul, ezt bizonyítja Kovács Kálmán halászlegény esete. Egy jókora kifogott harcsát három csomóval kötött meg a vízben, de az akrobata harcsa eddig ki nem derített módon kibogozta a csomókat, és az éj leple alatt meglógott.

Dráma — halban elbeszélve...

*

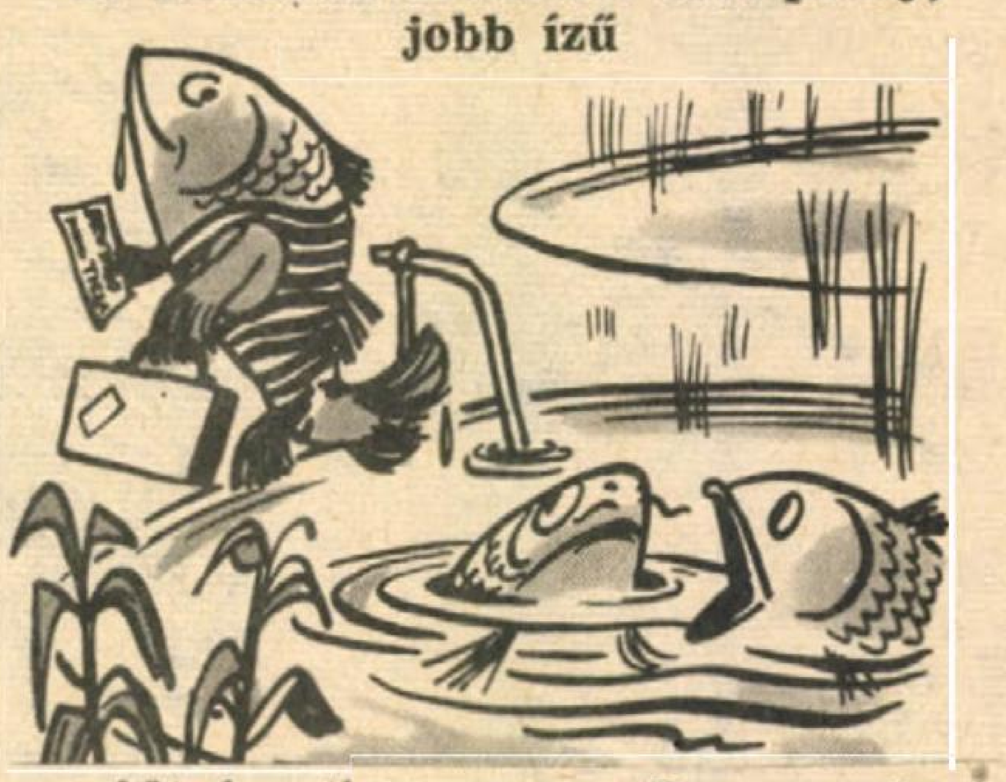
Sokféle zsákmány úszkál a Tiszában: harcsa, süllő, kecsege, márna. Sipos Gyula hatvankét kilós rekordharcsát fogott a tavaszon. A halász tsz csak hallal meg békával foglalkozik. Rákot meg piócát a cibakházi holt Tiszában fog, aki tud, a maga számára. — Szóval egy kis háztáji...

*

Óvatosak a tiszai potykák, könnyű őket elriasztani. A halászat a legnagyobb csendben folyik, egyetlen szó nélkül. Talán ez a magyarázata, hogy női halászról nem tud a krónika.

Fülöp György

A Tiszában fürdetett tavi-ponty, jobb ízű

– Nézd, milyen szerencséje van, tiszai fürdőhelyre utalták be!

Éjszaka elemlámpával fogják a békát

– Ja, ha napszemüvege van neki!...

Ez is előfordul

– Na most ott úszik hat munkaegységem!

Gerő Sándor rajzai

Esti beszélgetés

Balázs Piri Balázs rajza

– Gyönyörűen le van sülve, Lilike!...

Ragadós példa

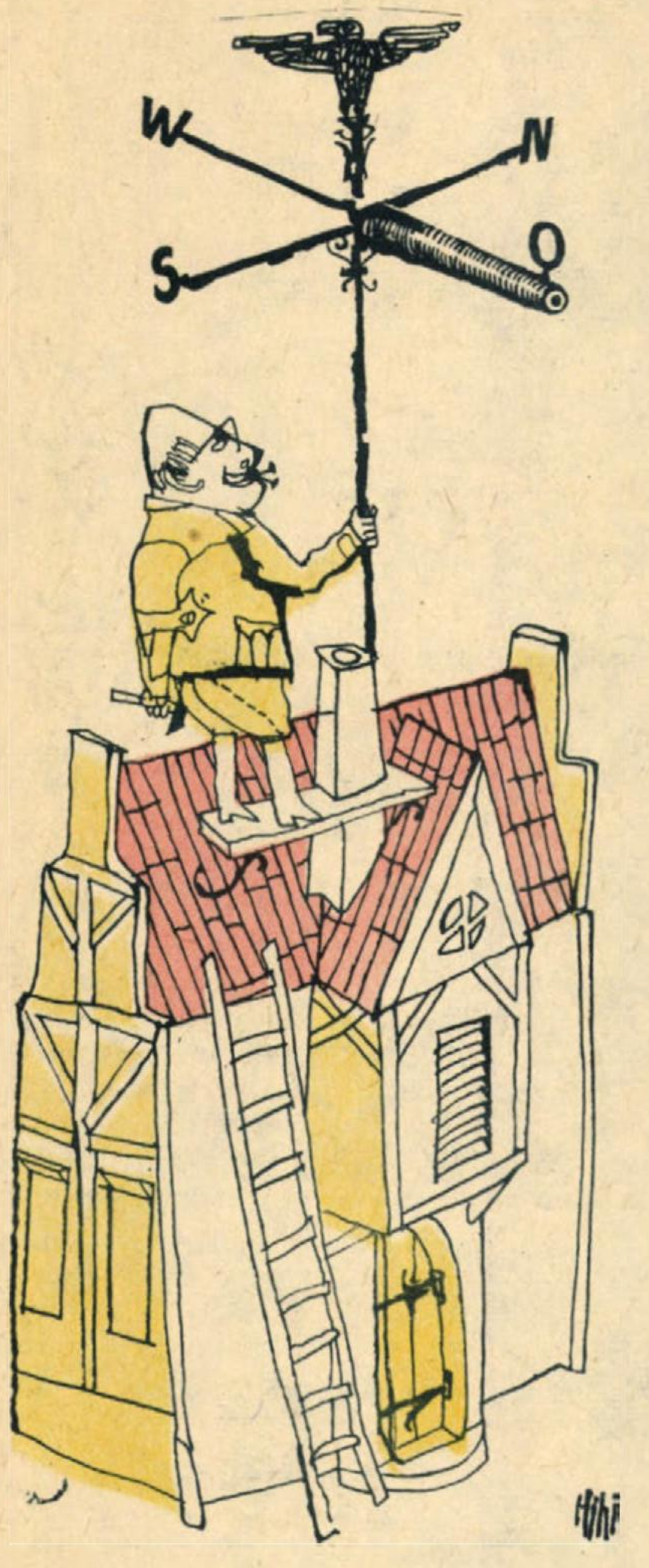
Hegedűs István rajza

– Mit bámul? Maga is alulról szedi a gyümölcsöt!

A revansista szélrózsája

Hegedűs István rajza

A csoda-edző

A PTCT sportegyesület intézője fontos bejelentést tett az egybegyűlt vezetőségnek:

— Örömmel jelentem, hogy minden remény megvan az elmúlt évad kudarcainak rendbehozására. Új edzőt szerződtettem, íme, bemutatom önöknek Szivós kartársat.

A társaság egymás tekintetét fürkészte. Szégyellték bevallani, hogy nem ismerik az új edzőt.

Az intéző folytatta:

— Lehet, hogy önök még nem ismerik ezt a csodaedzőt, de majd áldani fogják a nevét. Ő veszi a kezébe fontosabb szakosztályainkat, és garantálom, nincs többé szégyen, nincs többé kudarc, nincs többé lekicsinylés és hírlapi támadás. A PTCT zászlaja a csillagok felé fog lobogni.

Mozgolódás támadt. Ki ez a csodaedző? Mit tud? Nemsokára választ kaptak a kérdésekre, mert az intéző intésére az új edző vette át a szót:

— Uraim, győzni mindig lehet, de nem könnyen. Ennél is sokkal nehezebb elszenvedni a vereséget. Elszenvedni és megmagyarázni. Nekem az lesz a feladatom, hogy balsikereinket mindig kedvező színben tüntessem fel, azaz egy régi példabeszéd szerint „megmagyarázzam a bizonyítványt". Eddig külföldön dolgoztam, és mindig sikerrel végeztem el ezt a nehéz munkát. Amikor tavalyi csapatom kikapott az etiópiai csapattól, hoszszabb interjúban fejtettem ki, hogy a pálya csúszós volt, a centercsatárunkat szerelmi csalódás érte, a döntő gólt azért kaptuk be, mert egy fekete macska keresztbe futott a kapunk előtt. A sajtó nem azt írta, hogy rosszak voltunk, hanem a balszerencsénkre hivatkozott. Magasztalták a pechünket.

— Amikor a mérföldes síkfutásban rekorderünk hetven méterrel lemaradt, azt híreszteltem, hogy a krekkünk pályabírói tévedés folytán egy körrel többet futott, mint a mezőny. Általában a vereséget rendszerint az elfogult bíróra kentem. Úszóversenyen szerepelt bajnokunk lemaradását azzal magyaráztam, hogy a 6-os pályán, ahol ő krallozott, hideg áramlat akadályozta a gyors tempót. Magasugrónk cipőjébe mágnespatkót csempésztek, ez érintkezésbe került a föld vonzóerejével. Uraim, én minden vereséget meg tudtam magyarázni. És ígérem önöknek, a jövőben is mindent megmagyarázok, úgyhogy a mi csapatunk mindig mint erkölcsi győztes fogja elhagyni a küzdőteret.

Általános taps fogadta a bejelentést. A vezetőség egyik tagja, akit gyakran vádoltak bizalmatlansággal, a beiktatási bankett mámoros hangulatában megkérdezte az új csodaedzőt:

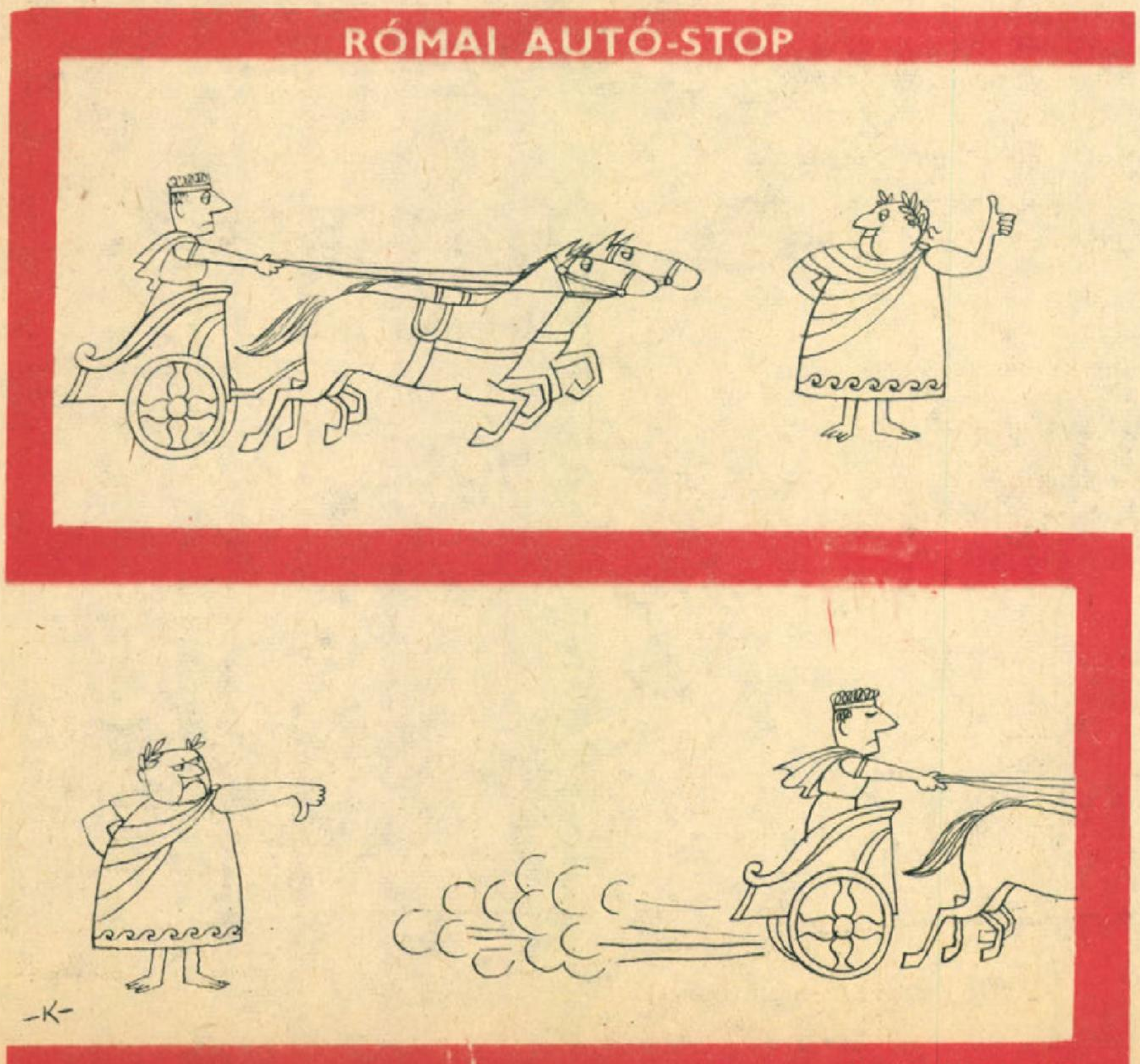
— Mondja, tulajdonképpen miért szerződtette önt az intéző aránylag magas gázsival? Ön talán még ezt is meg tudja magyarázni.

Mire a csodaedző az elfogyasztott ital hatására jókedvűen adta meg a választ:

— Azt hiszem, ezt nem kell megmagyarázni. A sógora vagyok az intézőnek.

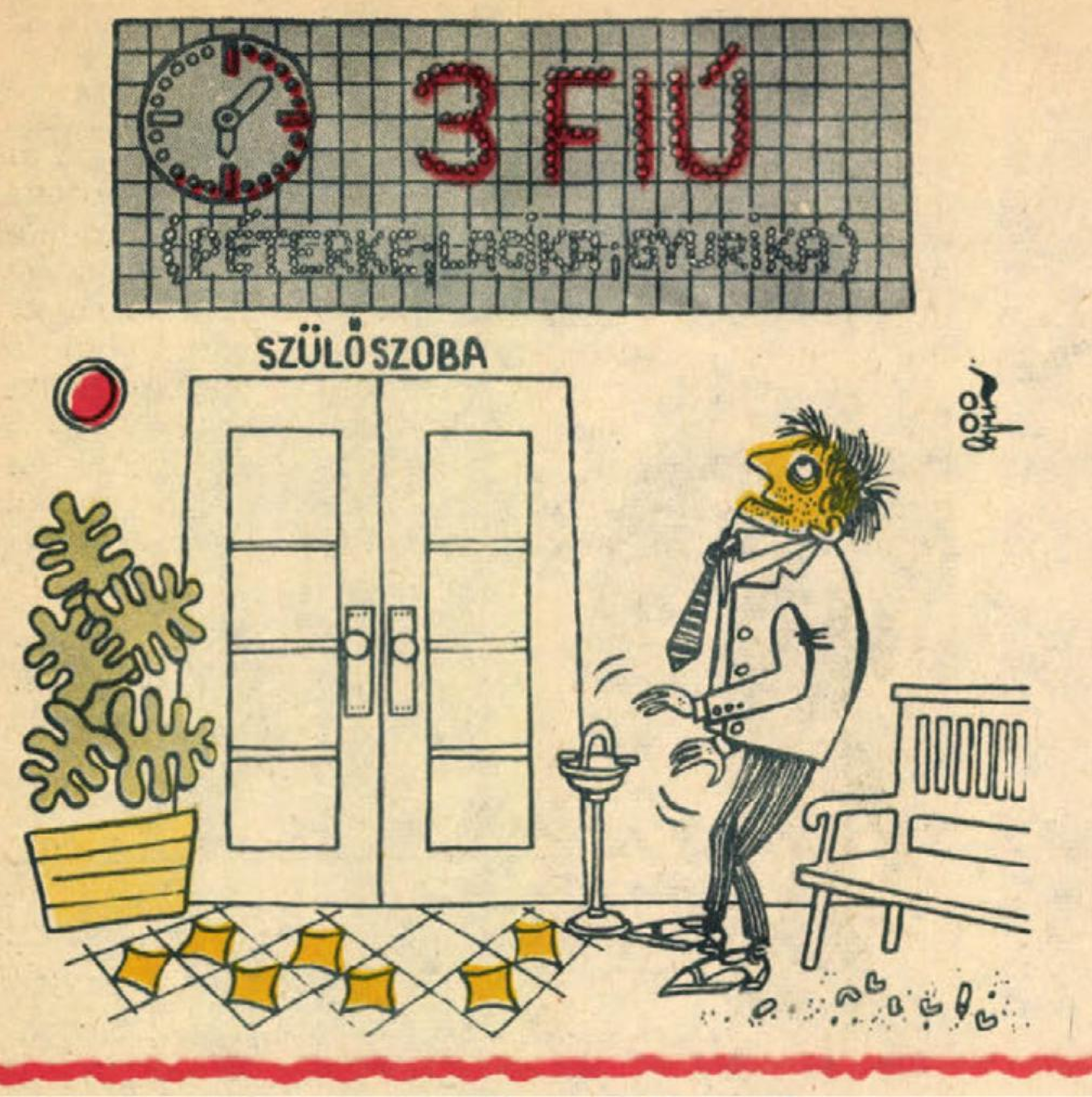
Stella Adorján

RÓMAI AUTÓ-STOP

Kaján Tibor rajza

Eredményhirdető tábla

Őrült tévedés...

– Rosszul hallotta, én jegesKÁVÉT rendeltem!!

TŰNŐDÉSEK VÁCRÁTÓTON

Nem tehetek róla, de a Magyar Tudományos Akadémia vácrátóti botanikai kutató intézetének óriási parkjában kétségeim voltak a természet logikájával szemben. Itt van például a mocsári ciprus nevet viselő óriási fa, amely satnya leveleivel nem tud elég mélyen lélegzeni, s ezért olyan tuskószerű „léggyökereket” dug ki a földből, hogy az ember csak néz: ezt miért csinálja a természet? Amellett ez a fa nem is tipikus, egész Európában ez az egyetlen jelentős példány. Egyetlen célja, hogy megdöbbentse az embert, mint a zsiráf vagy a cserebogár. Megértem Tomasek József főkertész büszkeségét, amikor elmondta, hogy a botanikus kertben és az üvegházakban tizenkétezer-féle növény van, de amikor megkérdeztem, hogy minek ennyi növény, úgy tárta szét a karjait, mint az a pincér, aki közli a vendéggel, hogy nem az ő asztala. Ezt valóban azoktól kellene megkérdezni, akik a világ teremtése körül szorgoskodtak vagy az evolúcióban volt valami részük, általában olyanoktól, akiket a szerves életért felelőssé lehet tenni.

Egy „rus” nevű mérges cserjének a létjogosultságát még csak ki lehet mutatni. Ez az alattomos és agresszív növény ugyanis puszta érintésre csúnya daganatokat okoz a testen néhány hétre, s ilyen különös, és ijesztő tünetekkel tudott hazajönni 1942-ben a Don-kanyarból id. Tomasek honvéd, a jelenlegi főkertész édesapja és elődje, aki postán kérte a frontra ezt az értékes növényt. A m. kir. honvédorvosok tanácstalanul álltak a megdöbbentő duzzanatok előtt, és a nagytudású kertészt úgy hazarepítették, hogy a lába sem érte a földet. Ez érthető gondoskodás és békepolitika a természet részéről, de például vajon mi lehet az oka annak, hogy a pilea nevű

kis növény úgy bontogatja a virágait, hogy kis füstfelhőket lövell fölfelé, mint egy légelhárító ágyú? Minek, könyörgök, minek? Az én szórakoztatásomra? Mókából? Mi lehet a célja ezzel? Valami mély titok, amelyet nem köt az orromra?

A melegház kis medencéjében élő aranyhalak például pontosan tudják, hogy mi a célja a természetben a kukacnak, de kérdés, hogy a kukacok ugyanígy meg vannak-e győződve a természet bölcsességéről, miközben az aranyhalak elköltik ebédjüket.

És amikor mindenben az egységesítésre, az egyszerűségre törekszünk, akkor mi szükség van annyiféle kaktuszra? Nem lenne elég egy? Megfelelő tüskékkel betöltené a kaktusz funkcióit, s fölöslegessé tenné a többit.

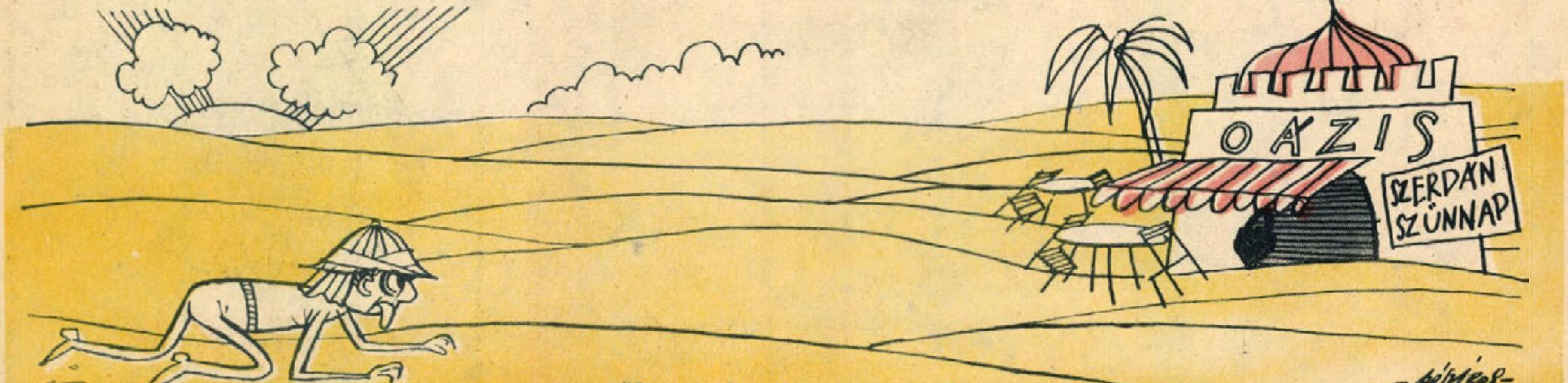
Valósággal elszégyelltem magamat, amikor megnéztem egy húsevő növényt. Vajon mikor szokott rá a húsevésre? Nem gondolja, hogy egészségtelen? Vagy bosszút akar állni a növényevő állatokon? Vicc ez, kérem. A szemérmes mimózának is lehetne már annyi esze, hogy azért, mert valaki hozzáér, még nem kell sértődötten összezárnia a leveleit. Csak azért, hogy az emberi társadalom érzékeny tagjait el lehessen nevezni mimózának? Egy csúfnévért érdemes külön növényt teremteni?

Szóval titkok, titkok és titkok. A titkok hangulata fogja el az embert a vácrátóti botanikai kertben, s a titok homályát csak növeli az a tény, hogy kevesen tudnak erről a gyönyörű parkról. Propagandája pontosan simul az élet nagy titkaihoz, amelyet a természet éppen úgy rejtve tart a fürkésző emberi elme előtt, mint a Pestmegyei Idegenforgalmi Hivatal tartja titokban a vácrátóti parkot a nagyérdemű közönség előtt.

Feleki László

Magyar kutató Afrikában

Mészáros András rajza

– Végre otthon érzem magamat!

Szép ember a kalauz

Baj mindig azt éri, aki jóhiszemű. Rosszhiszemű ember mindenütt veszélyt szimatol, és óvatos.

A férjem és én, jóhiszemű emberek vagyunk. Törökszentmiklósi barátainknál is azért maradtunk időn túl, mert azt hittük, úgyis elérjük a vonatot. Útközben megláttunk egy karnist, idegen nyelven függöny-

tartó rudat, amilyenre régóta hiába vadásztunk Szolnokon. Megvettük. A pályaudvaron férjem megváltotta a jegyeket – a karnist személypoggyászként feladni már nem volt idő.

Beszálljunk vagy ne? Meg nem esznek bennünket, a büntetést pedig megfizetjük – szálljunk be!

A kalauz szeme nyomban megakadt a karnison, ahogy a kupéajtót kinyitotta.

– Maguké ez a poggyász?

Az ember kínjában szívesen tréfál:

– Nem a mienk!

– De hiszen csak maguk vannak a kupéban...

– Akkor, úgy látszik, a karnishoz tartozunk...

– De jó kedvük van. Majd elveszi a büntetés. Majd máskor jobban meggondolják az ilyen kisded csomagot a kupéba hozni.

– Nem hoztuk volna ide, ha lett volna időnk feladni személypoggyászként.

– Petsze! Idő mindenre van, csak a vonathoz kell késve érkezni. Ha tudták, hogy feladni való poggyászuk van, miért nem jöttek ki idejében?

– Mert útközben vettük a karnist. Előre nem tervezett vétel volt.

– Ebből is látszik, milyen slendrián, könnyelmű népség. Meglát valamit, már veszi is. Hát ez drága karnis lesz!

– Hagyjuk a kioktatást, jó? Inkább azt mondja meg mennyivel tartozunk?

– De sietős. Ha izzadnának a pénzért, nem dobnák ki olyan könnyen az ablakon. Mert az ilyen slendriánság tiszta pénzkidobás. De hát, egye fene, ugye. Nem kell a szájuktól elvonni. Hát itt a nyugta, a szállítási költség, plusz büntetés, meg ugye párnás fülke – húsz forint.

Amikor Szolnokon leszálltunk, és elhaladtunk a mi kalauzunk mellett, az megint gúnyosan rákezdte:

– Viszik a drága karnist? Ha ránéznek, jusson eszükbe: a tandíjat itt is meg köll ám fizetni!

Visszaadom a tromfot, született meg bennem a gyors elhatározás:

– Hát tudja meg, kalauz bácsi, hogy még így is olcsón utaztunk – mondtam csak úgy a vállam fölött hátrafelé. –

Mert nekünk jegyünk se volt! Érti? Maga úgy belemerült a vitatkozásba, hogy a jegyet nem is kérte. Így csak a karnisért fizettünk. Párnás fülke, gyors vonat, húsz forintért három „utasnak" nem is olyan drága!

Kalauzunk háromszor váltott színt egy perc alatt, a szája kinyílt, de szó nem jött ki rajta. Én pedig búcsúzóul meghajtottam feléje a karnist, diadalom zászlórúdját.

K. Tóth Lenke

Olvasóink leveleiből

Fülöp György rajza

– Hát maguk, hogy kerültek a Ludas Matyiba?
– Sajnos, már mi is a könnyű műfajba tartozunk!

Hegyire állítom a kérdést

Az iskolaév kezdetén kislányaimnak vásároltam két doboz „Color" elnevezésű színes ceruzát, nagyon mutatós pávával díszített dobozban. Amikor kibontottuk a pávás dobozt, meglepetéssel tapasztaltuk, hogy a ceruzák nincsenek kihegyezve. Vajon miért? Erre rögtön megkaptam a választ, amikor hegyezni kezdtem őket.

Először hegyezővel próbálkoztam, de a kemény fa ellenállt a hegyező acéljának. Azután bicskával, majd később konyhakéssel akartam leküzdeni a ceruzák kemény ellenállását. Eredmény: egy hólyag az ujjamon, a ceruzáknak meg nagyrésze majdnem felére elfogyott, mert egyremásra kitöredeztek. Ekkor már megértettem a gyár előrelátó óvatosságát: ezt a kockázatot ők nem vállalhatják.

Derzsi Ottóné,
Bp., V., Október 6. u. 4.

Az érdekeltek hozzászólnak

„Kapcsolóval kapcsolatos" című bírálatuk teljesen jogos. Az illetékes vizsgáló intézet a a körtekapcsolók gyártását leállította anélkül, hogy gondoskodás történt volna újabb kapcsoló-típus előállítására. Az átmeneti hiányt a kereskedelem import útján igyekszik enyhíteni.

Belker. Vas és Műszaki Főigazgatóság,
Csomós István osztályvezető

*

„Sertések előnyben" című cikkükre közöljük: intézkedtünk, hogy az új kompjegyek elkészültéig a jelenleg még használatban levő régi jegyeket átjavítva szolgáltassák ki. Köszönjük a figyelmeztetést.

MAHART
Drgács József vezérig. h.

*

„Számtanból egyes" című közleményükkel teljes egészében egyetértünk. Utasítottuk a boltvezetőket, hogy a „Pajtás" fényképezőgépeket ezentúl a vevők kívánsága szerint, tokkal vagy tok nélkül szolgálják ki.

OFOTÉRT V.

Kár volt sietni!

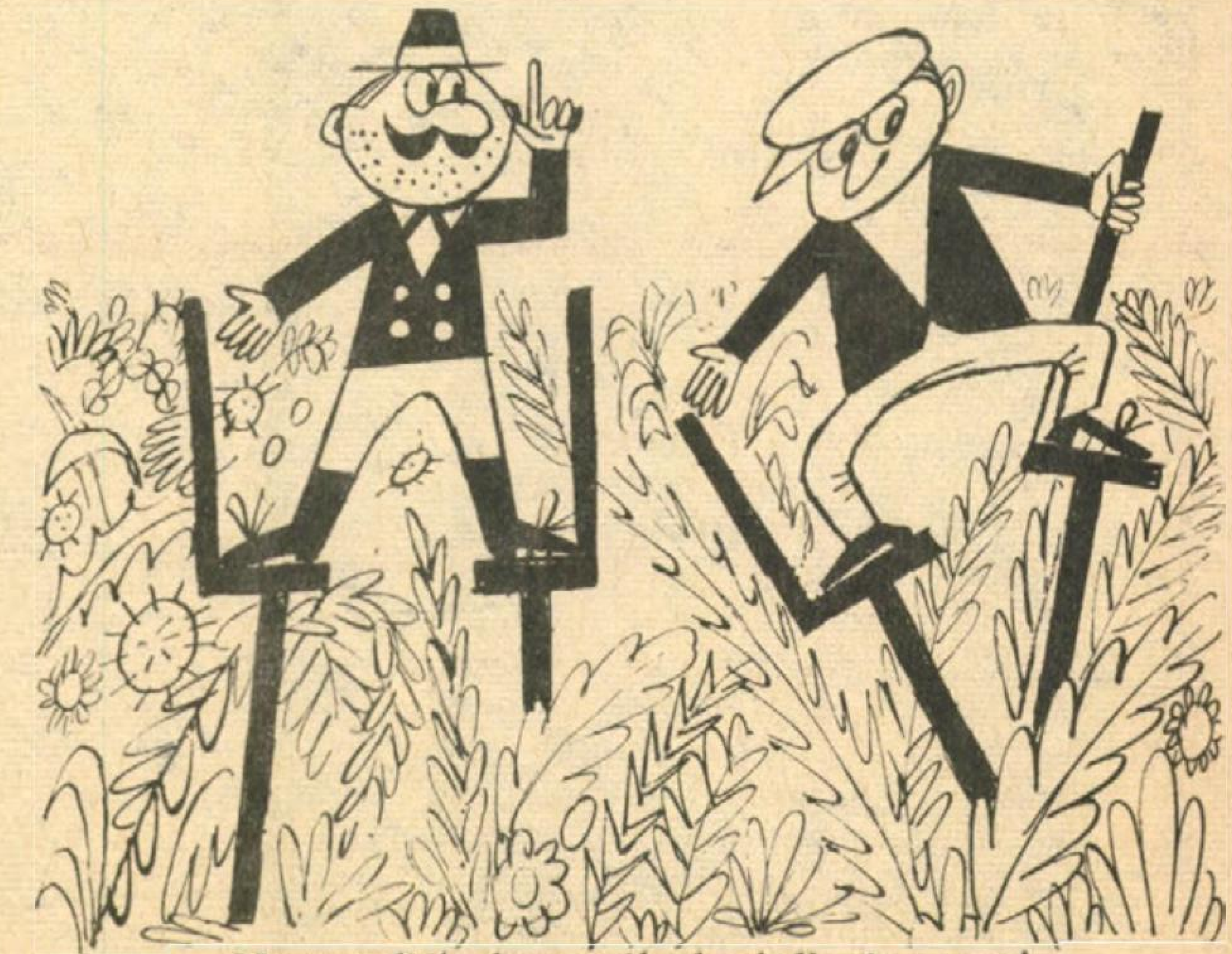
Schwott Lajos rajza

– Kovács szaki, hívatja az öreg!
– Most? Hiszen öt perc múlva vége a munkaidőnek!
– Éppen azért!

Jó kis tsz lehet...

Fülöp György rajza

– Ne mondják, hogy nálunk térdig ér a gaz!

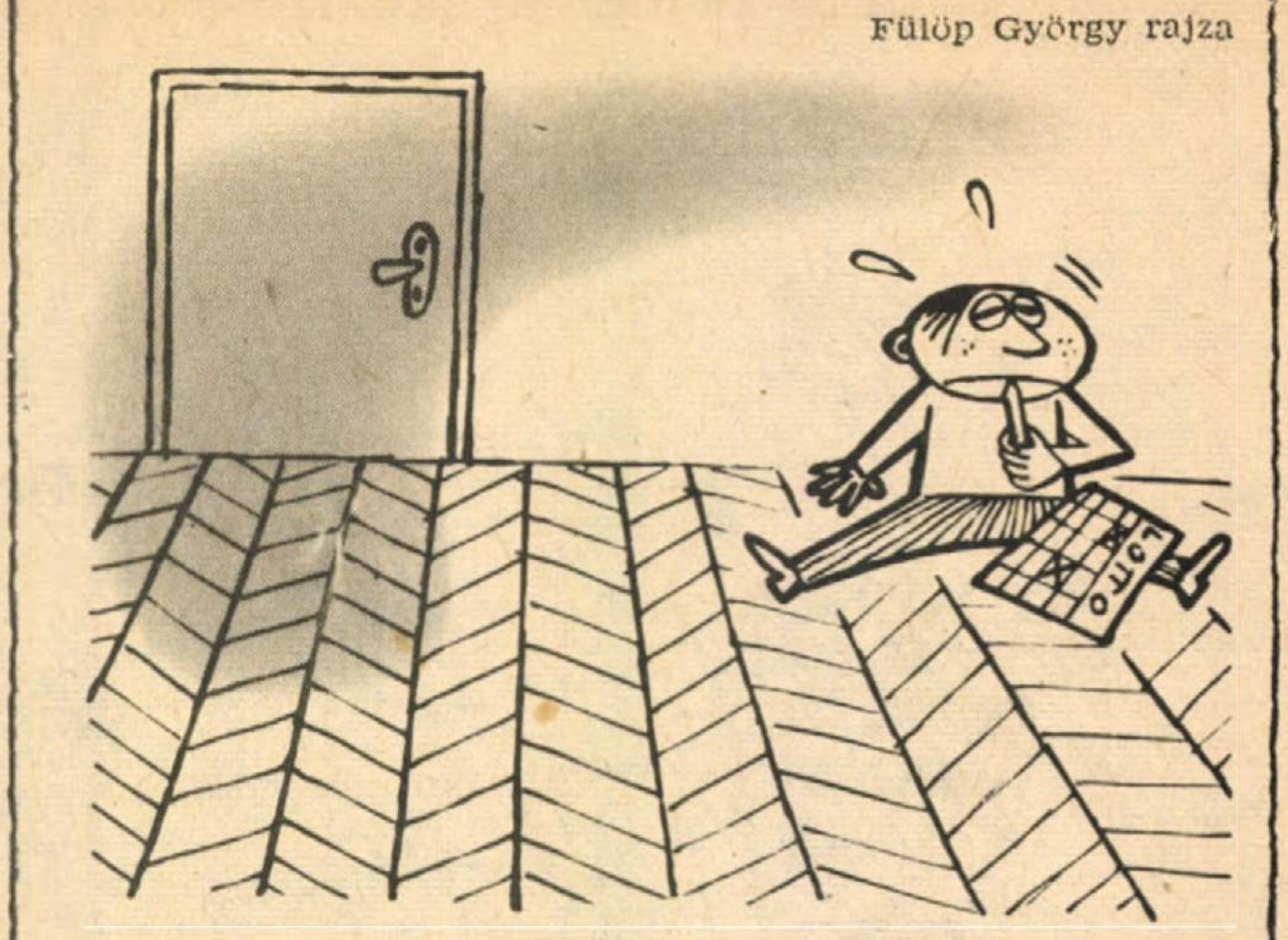
Óvodások

Szegő Gizi rajza

Lottó-lakás

Fülöp György rajza

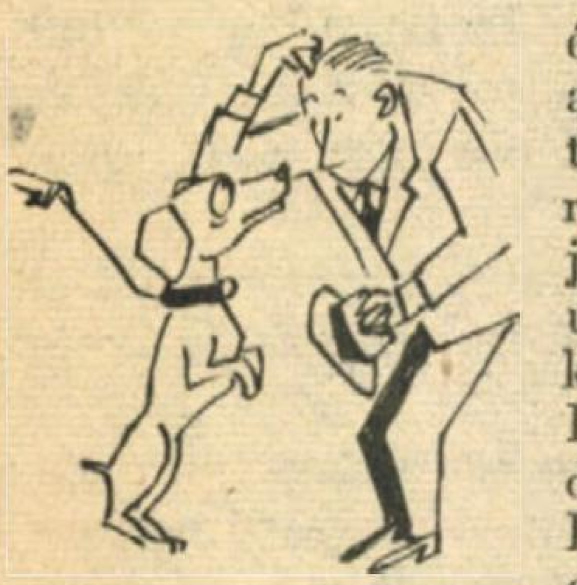

– Most már csak a berendezést kell megnyerni!

Van egy rossz szokásom. Elfelejtem a neveket. Ha találkozom valakivel, tüstént tudom, hogy ismerem, de nem jut eszembe a neve. A vezetékneve még néha igen, de a keresztneve sohasem.

Annál jobban megörültem, amikor a napokban a Szent István körúton egy ismerős hölggyel összetalálkozva kellemesen csalódtam memóriámban.

Már messziről észrevettem, amint a hölgy futó pillantásokat vetve a kirakatokra, kiskutyáját pórázon maga után húzva felém közeledik. Ismerem! De honnan is? — döbben belém. — Honnan is ismerem ezt a hölgyet?

Brávó... Megvan... Egyszer a Margitszigeten, Misonaiék társaságában találkoztam vele. Beültünk valamenynyien a nagyszálló teraszára. Úgy van!

Hogy is hívják ezt a nőt? Rémlik, hogy valami furcsa neve volt... Mulattam is akkor rajta... Pedig már itt döng, döngicsél a fülemben a neve. Hogy is csak?...

Megvan!... Mókuci!... Azám: Mókuci... Hiába, nem vagyok még szenilis... Nem is olyan rossz a memóriám.

Mindjárt ide is érnek... Hódolattal, a tudás fölényével emelek kalapot, ő pedig bájosan mosolyogva áll meg előttem.

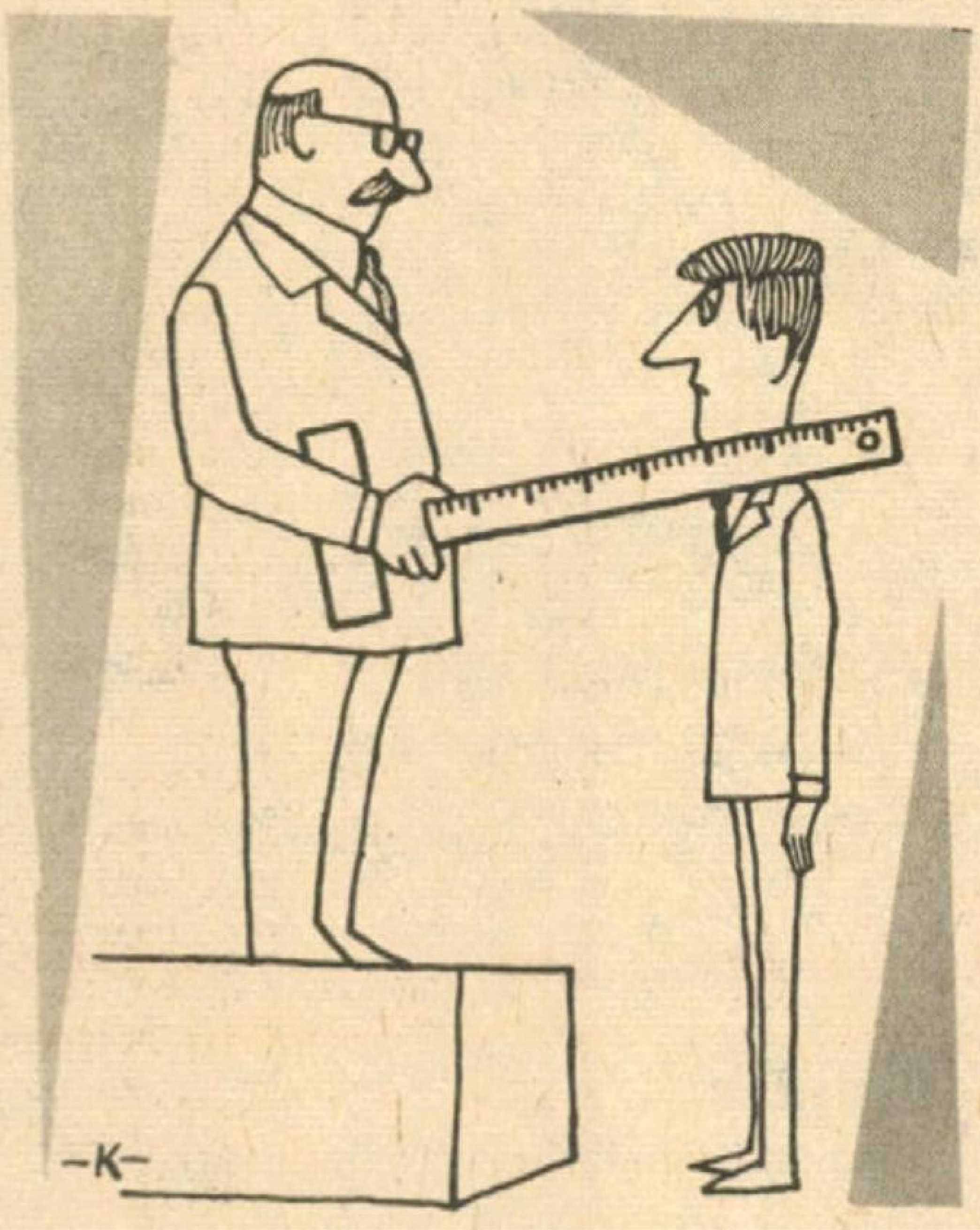
— Kezit csókolom... Hát hogyne tudnám, drága Mókuci... A szigeten találkoztunk, a nagyszállóban, Misonaiék társaságában... Ugyan, egy ilyen kedves, szimpatikus fiatalasszonyt nem lehet elfelejteni... Hogy van, kedves Mókuci asszony... Mi az, megbántottam?... Nem? Akkor miért néz rám olyan gúnyosan?... Hát ha nem, annak igazán örülök... Nagyon örülök, hogy találkoztunk... Csókolom a kezét, Mókuci, pá kis kutyus...

Mire ő a kutyájának:

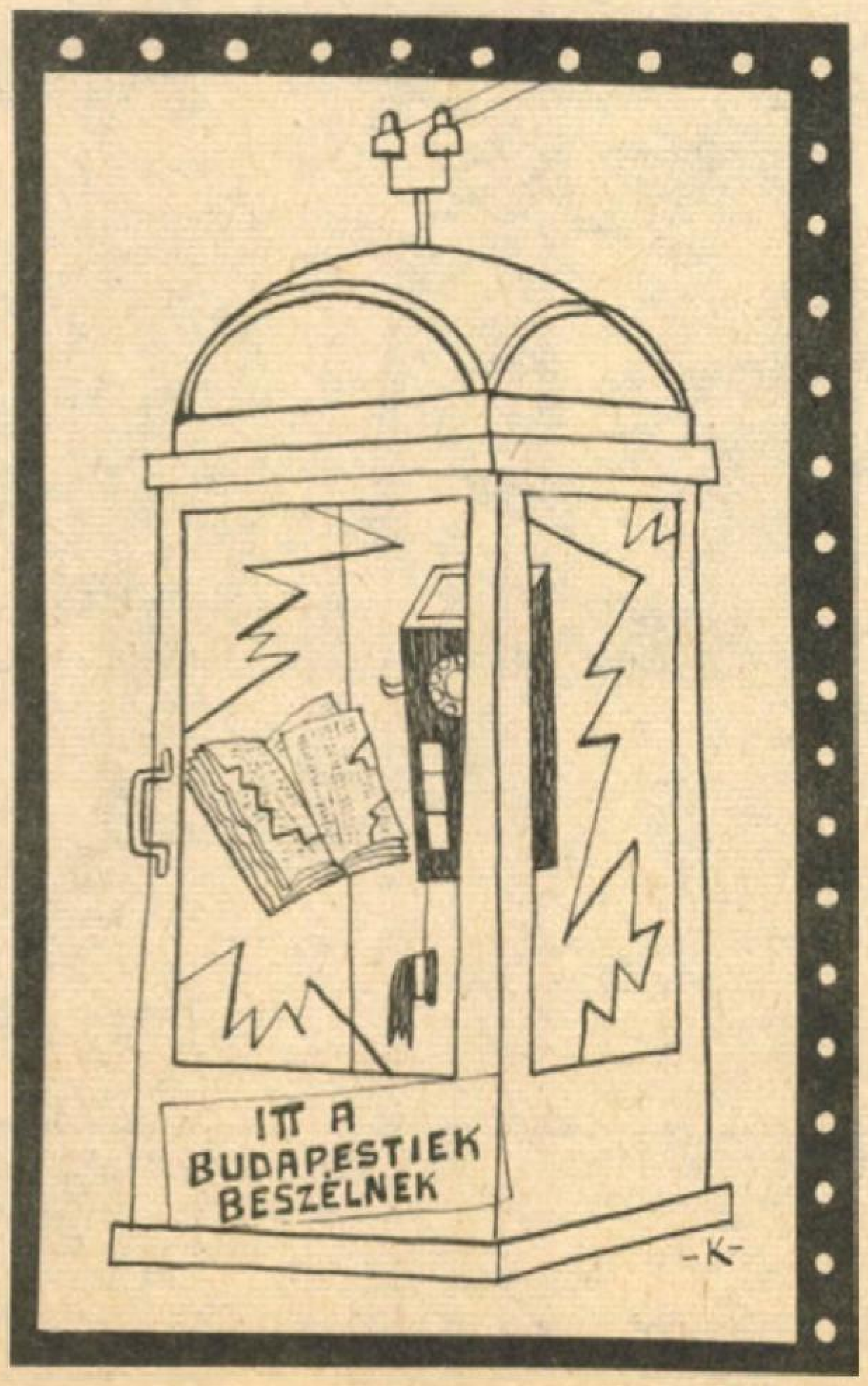
— Mókuci, adjál pacsit a bácsinak!

(novobáczky)

Mérnökké avatás

Szépülő Budapestünk...

KIÁLLÍTÁSOK

Cipőpaszta címke-szemle
Lesz a Műcsarnokban,
A Suvikszától fel a Schmollig
Gyönyörködhetsz sorban.

Azután majd következik,
Hogy mindenki lássa,
Színes tyúkszemirtó címkék
Nagy kiállítása.

Kár, hogy a sok bolondgombán
Nincsen semmi címke:
Ez volna a gyűjtőknek a
Legféltettebb kincse!

Berend Ferenc

tá-nyé-rozás

Az elmúlt héten történt a hullámzó Balaton tetején, a Beloiannisz hajó fedélzetén.

Jókedvű társaság tartott hazafelé a hajón. Badacsonyból jöttek, és az utasok bizony jócskán kóstolgatták a jó badacsonyi borokat.

Cigánylegény húzta a talpalávalót, a fiatalság táncolt. Két-három szám után a népi zenész szünetet tartott és tányérozott.

Ezen a hajón utazott Operaházunk egyik neves magánénekesnője is, aki jókedvében odaszólt a hegedülő legénynek:

— Énekelni fogok! Kérem, kísérjen.

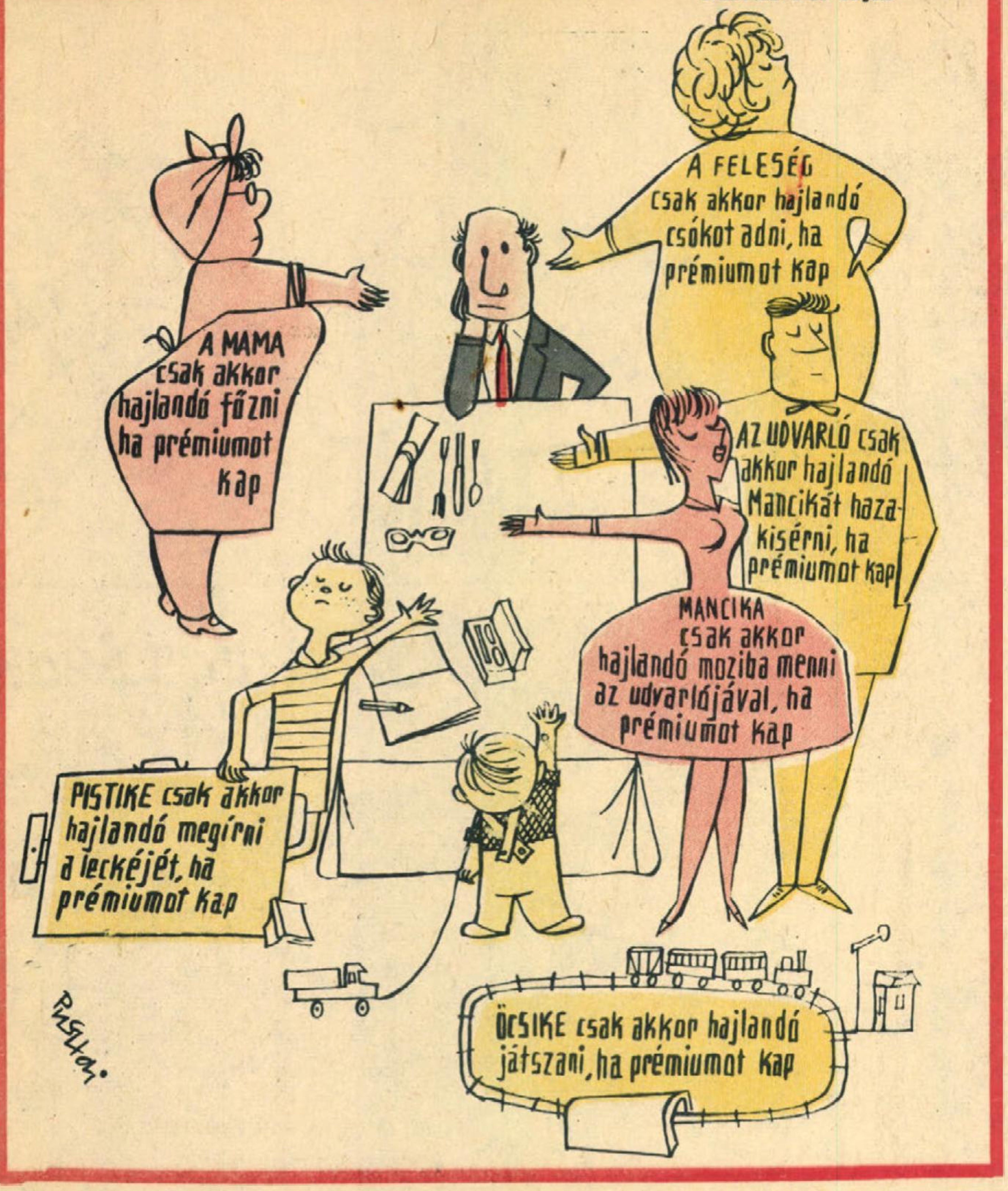
És a következő pillanatban felhangzott az énekesnő gyönyörű szopránja.

Az első szám és a nagy taps után a másodikba akart kezdeni, de mielőtt hozzáfogott volna, a cigány kicsit zavartan megjegyezte:

— De szögezzük le, kezitcsókolom, hogy tányérozni egyedül én fogok...

HA OTTHON IS A PRÉMIUM LENNE A DÖNTŐ

Pusztai Pál rajza

Elérzékenyülés

Mészáros András rajza

– Emlékszel, hogy mi annak idején még milyen kis koszos grundon verekedtünk?

RENDKÍVÜLI EMBER

Péntek délben fél tizenkét órakor Elemér barátomba ütköztem az utcán. A sablonos „hogy vagy?"-kérdés helyett még sablonosabb kérdéssel üdvözöltem:

— Nem tudod a lottó-számokat?

Úgy bámult rám, mintha a Mars légköri viszonyairól érdeklődtem volna.

— Miről beszélsz? — kérdezte szenvtelen arccal.

— Ugratsz engem? Nem tudod mi az a lottó?

Az még nem fordult elő, hogy Elemér valamit ne tudjon. Most is tanáros pedántériával válaszolta:

— Lottó, azaz régies nevén lutri — sorsjáték, amelyben a nyerés és a vesztés esélyeit a játékos ügyességétől függetlenül a véletlen dönti el. Génuában találták fel az első lottót, 1620-ban, amikor is az öt lelépő tanácstag helyébe, kilencven polgár közül sorshúzás útján választották ki az öt új tanácstagot. Így keletkezett a génuai lottó, amely később nyerészkedési célokat szolgált...

Idegesen közbeszóltam:

— Nem vettem szelvényt a génuai lottóhoz! A pesti lottó számai érdekelnek. Hónapok óta nem volt ötös találatom.

Elmésségnek szánt kijelentésemet blazírtan fogadta, és hosszas fejtegetésbe fogott:

— Ha az esélyeket vizsgáljuk, azt tapasztaljuk, hogy az arányszám 1 : 46 567 834. Tehát több mint 46 millió szelvénnyel kell játszanod, hogy biztosan legyen ötös találatod.

— Ne is folytasd! Ki győz ennyi szelvényt kitölteni?!

De ő folytatta:

— A lotteria néven nevezett olasz sorsjáték...

Erre aztán emelt hangon félbeszakítottam:

— Hagyd abba a diszertációt! Felelj őszintén, tudod vagy nem tudod a mai számokat!?

Erélyes fellépésem imponálhatott neki. Teljesen megtört és fátyolos hangon sorolta fel az öt számot. Majd a rendkívüli embereknél oly annyira megcsodált önnyugalommal tette hozzá:

— Ronda számok jöttek ki. Hogy pukkadt volna meg az a génuai csibész, aki az egészet kitalálta!

s. a.

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.4631 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.